

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Kooi des Doods

N° 2058

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Kooi des doods

HOOFDSTUK I.

DE GROENE DOOD

In het grote, oude huis kraakte ergens een deur, maar zo zacht, dat het geluid niet eens in staat was, een paar kleine muizen te verjagen, die in een rustig hoekje vreedzaam aan een korstje kaas knabbelden.

Toen werd het weer volkomen stil en de bewoners van het huis bleven slapen..

Achter dat huis bevond zich een vrij grote tuin, donker als de nacht zelve, die zich over zijn zware, oude bomen had gespreid en het was een kleine deur, op deze tuin uitkomende, die daar zoeven dat bijna onhoorbaar krekend geluid had gemaakt.

Zacht schommelde de doorgeknipte alarmdraad heen en weer tegen de gewitte muur.

Twee mannen waren zoeven binnengegaan, de achterste van hen sloot heel behoedzaam de deur weer.

Toen zonk een stilte neer, die bijna angstaanjagend was voor lieden met minder sterke zenuwen dan die twee nachtelijke indringers wel moesten hebben.

Want zij waren hier in het oude koopmanshuis van mijnheer Frances Lockhead en een niet al te onoplettend krantenlezer kon weten, uit de dagbladberichten dienaangaande, dat zijn huis niet alleen stevig verdedigd was tegen nachtelijke bezoekers maar ook, dat hij nog geen drie maanden geleden, met eigen hand en een sigaret in de mondhoek, een lid van het inklimmende gilde met een goed gericht revolverschot het

levenslicht had uitgeblazen en van die daad later in de getuigenbank schouderophalend verslag deed, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

Er behoorde dus ongetwijfeld enige moed toe en een soort van tartende onbeschaamdheid, om desniettemin dat zeer grote huis binnen te dringen op een tijdstip, dat nu eenmaal niet voor bezoeken is aangewezen en met de wetenschap, dat plotseling de eigenaar van dat huis op dikke, vilten zolen zou kunnen aansluipen en zonder veel praatjes een paar schoten zou kunnen lossen, die goed raak waren, die « zaten » zoals de schutter het destijds zelf niet zonder 'n vleugje trots had aangeduid.

Het bleef tien minuten volkomen donker en even volkomen stil en toen begon er een lichtje te gloriën in die duisternis; een schijnsel viel op het strakke, nog jonge gezicht van de kleinste der twee mannen, die zoeven waren binnengeslopen. Het was Charles Brand, de vriend en helper van de grote avonturier John Raffles.

Hij fluisterde zeer zacht, om zich heen ziende en snuffelend :

— Alle mensen ! Waar zijn wij beland ? Wat ruikt het hier raar, en wat is alles verschrikkelijk oud, vermolmd en bouwvallig !

— Ja, het is het oudste gedeelte van het huis en waarschijnlijk heeft niemand hier een voet gezet sedert een halve eeuw ! Slechts bij toeval vernam ik van deze toegangsdeur. Er moet ergens een tyap naar boven zijn, op een meter afstand ongeveer. Het ziet er zeer bouwvallig uit, maar mijnheer Frances Lockhead is er dan ook de man niet naar ook maar een penny uit te geven voor herstel. Ik geloof niet dat Londen vele lieden telt, zo vrekkelig en schraapzuchtig als de man, wiens brandkast wij nu aanstonds eens aan een onderzoek zullen onderwerpen.

— Ben je volmaakt zeker, Edward, dat hij zal slapen ?

— Zo zeker als iemand zijn kan, die weet hoe zijn slaapmiddelen werken ! Ik moest ditmaal dit middelje wel toepassen en het eigenhandig op de Wind-

sor Club tersluiks door zijn groc mengen, omdat ik weet dat hij buitengewoon licht slaapt en bij het minste gerucht klaar wakker is, zoals alle vrekken !

— Er is iets beklemmends in de atmosfeer, Edward, ging Brand op fluisterende toon voort. Wat een akelige bedorven lucht heerst hier !

— Hoe zou het anders kunnen, nu hier nooit een raam geopend wordt, nu hier nooit een reinigende bezem heilzame arbeid verricht ? Spoedig zal het beter worden. Hier is de trap al. Maar wat voor de drommel...

— Wat is er ? vroeg Brand, dadelijk op zijn qui vive door deze onverwachte uitroep.

— Wat er is ? Niets anders dan dat er geen trap meer is ! Het ding is eenvoudig weg !

— Weg ? herhaalde Brand, in de grootste verbazing. Maar het is nog geen week geleden, dat je het huis, vermomd als gasfitter, grondig doorzocht hebt.

— En ik weet zeker, dat de trap er toen ook was ! Ze is er nu echter niet meer en dat is ook geen wonder, de toegang is dichtgemetseld.

John Raffles liet het schijnsel van zijn lamp vallen op een muur, ongeveer een meter breed, niet meer dan twee meter hoog, van boven gewelfd, die de trap afsloot en waarvan de nieuwigheid zelfs de leek onmiddellijk in het oog moest vallen. De kalk had zich nog ternauwernood gezet, de steen had nog een zuivere onbesmette kleur.

— Maar waarom, voor de drommel is die trap sedert een week dichtgemetseld ? zei Brand ongeduldig.

— Daarop kan ik je geen antwoord geven. Misschien heeft Lockhead plotseling argwaan gekregen, misschien ook is het een afweer tegen de zoetige, weeën stank, die uit deze kelderverdieping in het bewoonde deel dreigt door te dringen. Wat komt de reden er ook op aan; nu de weg ons hier versperd is en ik er niet aan denk door die muur heen te breken, ten eerste omdat het te veel tijd zou kosten, ten tweede omdat

het te veel geraas zou maken. Hier zou een houweel gebruikt moeten worden en van zulk gereedschap heb ik mij natuurlijk niet voorzien. Laten wij eens verder gaan zoeken. Loop voor mij uit, ik zal de lamp zo hoog mogelijk houden.

Zij liepen behoedzaam door een morsige gang, waarvan de ene wand bepleisterd, de andere van hout was. of liever was geweest, want dat hout was op vele plaatsen verrot, vertoonde hier en daar gaten en daardoor heen kon men in een zeer ruime verlaten kelder zien. Neen, dit laatste was toch niet geheel juist, want het krioelde er van muizen en ratten.

Reeds tastte de lichtstraal uit Raffles lamp tegen het houten beschot, dat de gang scheen af te sluiten en reeds wilde hij onverrichterzake omdraaien, toen Brand eensklaps een gesmoorde kreet slaakte en vlak voor de voeten van Raffles als het ware door de vloer zonk.

Met een zwak geluid begaven zich de geheel vermolmdde vloerplanken, en Brand viel van een hoogte van twee meter op een lager gelegen, stenen vloer, zonder zich veel pijn te doen, maar tamelijk verschrikt over deze plotselinge en ongewenste verlaging van zijn peil.

Raffles hield zijn stappen nog juist bijtijds in en richtte het schijnsel van zijn lamp op het gat, waar het verrotte hout zich begeven had en dat bijna een meter in doorsnede had, bijna de gehele breedte van deze oude gang.

— Heb je je bezeerd? vroeg hij zacht fluisterend.

— Een buil en een schram, het heeft niets te beduiden. Ik ben als een kat op mijn voeten terecht gekomen. Maar zouden wij niet het hele huis gealarmeerd hebben?

— Daarvoor behoef je geen vrees te hebben, het vermolmdde hout heeft gelukkig bij het breken niet veel lawaai gemaakt. Lockhead is stellig blijven doorslapen en zijn bedienden zijn ver van hier, op de derde verdieping van 't grote woonhuis. Tracht er uit te klim-

men, als je een houvast voor je voeten kunt vinden.

— Wacht eens, ik zie daar licht schemeren, ver weg, naar het mij voorkomt.

Brand had onwillekeurig zijn stem bij deze mededeling tot een nog zachter gefluister doen dalen.

En dadelijk was de belangstelling van Raffles gewekt. Hij boog zich over het gat heen, zag niets en liet zich toen onmiddellijk zakken.

Hij was lang, zodat de punten van zijn voeten reeds de stenen vloer bereikten, toen hij met zijn handen nog aan de rand van het hout hing.

En nu zag hij ook, dadelijk nadat hij zich had losgelaten, een tamelijk helder schijnsel, op ongeveer veertig passen afstand.

Heel voorzichtig traden zij wat naderbij, en toen bleek het licht een smalle streep, een kier te worden, even boven de grond.

Daar moest dus een deur zijn, waaronder het licht doorscheen.

Toen Raffles nog enige schreden gedaan had, fluisterde Brand zacht:

— Maar wat zoeken wij daar? Dat is toch juist in de verkeerde richting gezocht? Het huis ligt achter onze rug.

— Een ogenblik geduld, Charles. Het huis komt ook aan de beurt. Eerst zou ik wel eens willen onderzoeken, wie daar zo laat in de nacht, onder de grond aan het werk is!

Zij waren nu tot vlak voor de deur gekomen en de zoetige, weë lucht was hoe langer hoe meer merkbaar geworden, toen die deur plotseling zeer snel en toch volmaakt onhoorbaar openzwaaide en de twee mannen bijna door het schelle licht verblind werden, dat hen eensklaps in de ogen scheen, terwijl de mufte lucht hen een ogenblik onpasselijk dreigde te maken.

Zij waren nog in beraad wat te zullen doen, toen een zeer diepe, onaan-gename stem de woorden sprak:

— Zijt welkom, mijne heren! Treedt binnen, als ik u verzoeken mag.

De stem klonk zo rustig en beschaafd, dat de twee mannen voortgedreven door een grote nieuwsgierigheid over de

drempel traden, waarop onmiddellijk de deur zich sloot met diezelfde snelheid, des te onbegrijpelijker, omdat die deur van staal bleek te zijn.

De twee mannen keken met de grootste verbazing rond in een zeer helder verlicht vertrek, waarvan de ruime afmetingen hen verbaasd deden staan.

Natuurlijk moest het een kelder zijn, omdat men zich hier onder de grond bevond, minstens vier meter, maar dan was het stellig een kelder van een oude brouwerij of iets dergelijks, van een pakhuis misschien, of van een warenhuis. De wanden waren bekleed met witte tegels, zoals men ze in ziekenhuizen, stations en keukens wel aantreft, en die het mogelijk maakten met weinige hulpmiddelen een vertrek schoon en zindelijk te houden.

De vloer bestond uit beton, van een lichtgrijze kleur.

Meubelen waren er in dit vertrek maar zeer weinige; het was ongeveer zestien meter breed en meer dan vierentwintig lang, een ware zaal, overvloeiend van licht, maar zo koel en zakelijk als de operatiezaal van een gasthuis.

Ongeveer in het midden stond een zeer modern schrijfbureau van stalen buizen en gepolitoerd eikenhout met sterk afgeronde hoeken. Daarboven straalde een heldere elektrische lamp, opgehangen aan een eenvoudige stalen ketting.

Er stonden nog meer tafels, alle even eenvoudig, met stalen poten en bedekt met bladen van staal of van dik glas.

En op die tafels bevonden zich allerlei werktuigen, zonderlinge, aan Brand en Raffles onbekende instrumenten, maatglazen, terorten, destilleerbuisen van allerlei formaat en vele rekken vol proefbuisjes met verschillend gekleurde vloeistof.

Ongeveer in het midden van een der korte wanden, recht tegenover de deur, bevond zich een zeer groot fornuis, dat op dit ogenblik grommend loelde en waarop een ketel van roodkoper stond, waarin een of andere vloeistof borrelde.

Het vertrek, ongeveer 4 meter hoog,

had volstrekt geen venster, zodat het duidelijk was, dat het steeds kunstmatig verlicht moest worden; er was nog een enkele smalle, tweede deur naast het fornuis.

Tien zeer helder schijnende lampen hingen van de zoldering af en verwerkten een klaarte, bijna even helder als die van de dag.

Maar nog vóór Raffles en Brand dit alles goed in zich hadden opgenomen, ging al hun belangstelling uit naar de man, die achter de schrijftafel had gezeten en nu langzaam opstond, als om hen te begroeten, zodat zij toen pas goed zagen, hoe buitengewoon lang en mager hij was.

Hij was bijna 2 meter lang, maar zijn schouders waren smal, zijn gelaat bleek en mager en wat onmiddellijk aan dit gezicht opviel was het buitensporig hoge voorhoofd, overgaande in een bijna kale schedel met een krans van kroezig, ijzerkleurig haar.

Onder dat voorhoofd en zeer diep in de kassen schitterden twee grote ogen, van uiterst zeldzame lichtgroene kleur, zoals zeewater kan zijn, als de zon er op schijnt.

Hij stond naast zijn schrijfbureau, daarop leunend met de linkerhand en nam de beide indringers met grote aandacht en met een vreemd lachje om zijn dunne lippen op.

Toen begon hij weer te spreken, met diezelfde diepe, holklinkende stem. Hij had de gewoonte, nu en dan en schijnbaar zonder de minste aanleiding, te lachen met een schor, blaffend lachje, dat uiterst onaangenaam op de zenuwen werkte.

— Nogmaals, weest welkom mijne heren, ofschoon ik u niet geroepen heb, maar toch, nu gij hier eenmaal zijt en ofschoon ik niet kan begrijpen hoe dit mogelijk is, ik heet u welkom!

De vreemde, magere man nam zwijgend zijn ongenode gasten nogmaals op bekeer hun keurig gesneden avondkleden, liet zijn blaffend lachje horen en ging toen voort:

— Gij ziet waarschijnlijk vreemd op

van de ontdekking, die gij natuurlijk bij toeval gedaan hebt?

— Ik viel door de vloer, die geheel verrot was, mijnheer, en mijn vriend volgde mij, zei Brand!

— Het is half drie in de nacht! zei de man in de witte jas, schijnbaar terloops. Gij woont toch niet in het huis van Lockhead? Maar het raakt mij ook niet. Gij behoeft mij niet te antwoorden. Laat ik mij mogen voorstellen, professor Arthur Nicholson. Mijn vak is chemie. Een buitengewoon aantrekkelijk en belangwekkend vak mijnheren.

— Een van de schoonste vakken, die bestaan, stemde Raffles ernstig toe.

Nicholson keek Raffles doordringend aan, streek eens over zijn voorhoofd en zei:

— Het doet mij genoeg dit uit uw mond te mogen horen, mijnheer! Gij zoudt mij thans eigenlijk uw namen moeten noemen, dat schrijft immers de hoffelijkheid onder de aardebewoners voor, nietwaar? Maar zij kunnen mij niets schelen, op mijn woord niet! Er is nog maar zeer weinig wat mij schelen kan, behalve... dit hier!

En voor het eerst maakte hij een gebaar. Hij had de hand uitgestoken en nam van de schrijftafel, waarop het stond, een voorwerp, dat er op het eerste zicht uitzag als een heel gewoon conserveblik, als het nog niet met fabrieksmerken en andere etiketten geplakt is. Alleen had het metaal niet die wat vette glans van blik; het was dof-fer en ook donkerder.

Professor Nicholson streelde deze bus alsof hij een klein, fraai dier liefkoosde en ging met zijn eentonige, diepe stem voort:

— Deze bus is van duimdik staal. mijne heren en dat is maar goed ook, want als ik bij ongeluk dit voorwerp van het gladde blad van de schrijftafel stootte en het zou eens breken, dan zouden er... vreemde dingen in deze kelder geschieden. Wel, ik moet vrezen, dat er van ons drieën dan niet heel veel zou overblijven! Ja, men zou ons zelfs met grote moeite kunnen terugvinden, hahaha! Wat is de mens toch eigenlijk?

Stof, zegt de Bijbel en dat boek heeft gelijk! Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren! Een handje vol, wat zeg ik, minder dan dat, een vingerhoed, zoveel als er op de ronde punt van een mes kan liggen, wanneer ik thans de dop zou losschroeven, die deze stalen bus gesloten houdt! Maar mijne heren, waarom ziet gij mij zo zonderling aan? Gij gelooft toch niet, dat gij met een krankzinnige te doen hebt?

Raffles en Brand gaven geen antwoord. Wat deze laatste betreft, hij geloofde stellig met een gek te doen te hebben. Raffles was eenvoudig een weinig bleker geworden en keek strak naar de stalen bus, die de professor zo-even weer op de tafel had gezet.

Nicholson wreef zijn benige vingers, tot de geledingen kraakten, rekte zijn magere hals zo ver mogelijk uit, hetgeen hem het zonderlinge uiterlijk van een roofvogel gaf en vervolgde:

— Maar dit is kinderspel! Wat bedoelt het, of drie mannen binnen enkele minuten in een kelder als deze tot een weinigje stof verschrompelen? Wat heb ik aan drie mensen? Gezinnen moet ik hebben, bevolkingen van dorpen, van steden, van hele landen. Maar neen, ook dat is mij niet voldoende! De volkeren der aarde zal ik verdelgen! Om kort te gaan, ik zal het mensdom vernietigen en ik zweer u, dat ik het kan!! Vervloekt zij dit ras, dat ik zal verdelgen... binnenkort!

Brand voelde zich het koude zweet uitbreken, niet zozeer van wege de woorden zelf dan om de toon, waarop zij werden uitgesproken. Misschien was die man gek, maar dan sprak hij toch met een verschrikkelijke overtuiging en een angstaanjagende helderheid. Het was alsof daar een profeet stond, die een wereldondergang voorspelde.

De professor was schijnbaar volmaakt kalm gebleven en ging voort:

— Ik heb iets bedacht, weet gij, iets heel practisch. Neen, het is geen gas. Gas is ouderwets. Ook is het geen atoombom, want de uitwerking van zo 'n projectiel is nog lang niet wat ik wens. Dat hebben de gevolgen uitge-

wezen toen Hirishima en Nagasaki aan de uitwerking werden blootgesteld van een in de lucht ontploffend projectiel, waarin op een bepaald ogenblik de twee vernietigende elementen, verkregen door atoomsplitsing werden samengebracht. Neen, dat vond ik nog lang niet volmaakt. Het was niet wat ik hebben wilde. Wel ging ik van radium uit, maar ik zocht en expirementeerde verder. Ik vond een vloeistof, van een fraaie, helder groene kleur, waarvan een duizendste gram een paard vernietigde, mijne heren, waarop ik de proef nam. Ik loste het dier als het ware op, deed het verdampen en ik vond, op mijn woord van geleerde, wat rood gekleurde stof, niet genoeg om er de punt van een naald mede te kleuren. Maar denkt nu eens in dat ik met een vlieg-machine opstijg en ik voer een fles met een paar liter van mijn vloeistof mee, dat betekent enige biljoenen malen dat onnozele duizendste deel van een gram!

En ik laat de inhoud van mijn fles neerregenen over de aarde, heen en weer vliegen van Oost naar West, van Noord naar Zuid! Welk een heerlijke vernietiging! Welk een afdoende opruiming van het moorddadig, ziek, walgelijk gespuis door de Groene Dood!

— Houdt op! riep Raffles plotseling, met krachtige stem, terwijl zijn ogen vlamden. Zwijg, ondiep! Het is godslastering, wat je daar uitbraakt! Kom, Charles, wij zullen gaan en maatregelen nemen, om deze dwaas te laten gevangen nemen!

De professor had zich zelfs niet bewogen. Hij liet een kort lachje horen en zei eenvoudig, met zijn dorre vinger op het blad van zijn schrijftafel tikkend:

— Het spijt mij, maar uw besluit om heen te gaan, komt te laat. Geen menselijk schepsel, dat hier ooit de voet zet, zal mijn werkvertrek levend verlaten.

HOOFDSTUK II.

OP DE DREMPEL VAN DE DOOD

Raffles en Brand keken eerst de man in de witte jas en toen elkander aan.

Als bij onderlinge afspraak staken zij tegelijk bliksemsnel de hand in hun jaszak en haalden hunne revolvers te voorschijn.

Nicholson lachte zacht, een gurgelend spotlachje en snel trok zijn rechterhand aan een kleine hefboom, die aan een der stalen draagkolommen van de kelder was bevestigd.

En op hetzelfde ogenblik werden, door een onzichtbare macht, de beide wapens als door een reuzenvuist uit de

handen der beide mannen gerukt, en onweerstaanbaar, bliksemsnel naar een der vreemde machines getrokken, die op een houten tafel was geplaatst, op een afstand van bijna tien meter.

Tegelijkertijd echter werd alles wat metaal was, met hevige kracht uit hunne zakken gerukt, soms met doorboring van de stof. Hun sleutelbos, hun zakmessen, kortom alles wat van ijzer of staal was vervaardigd, vloog in enkele seconden door de lucht.

Brand droeg de tas met werktuigen aan een riem en werd met onweerstaan-

bare kracht tegen de grond gerukt, doordat de riem over zijn schouders was weggetrokken.

Beiden hadden natuurlijk aanstonds begrepen, dat hier een electromagnaat van buitengewone kracht aan het werk was geweest.

Zij wisten zich thans ontwapend en volkomen in de macht van die man, die toch inderdaad krankzinnig moest zijn, als hij werkelijk zijn ontzettend plan ten uitvoer zou willen brengen. Aangenomen althans, dat zijn beweringen op waarheid berustten.

Nicholson stond nog steeds roerloos naast de ijzeren draagzuil en keek, terwijl het licht zonderling spiegelde in zijn abnormaal hoog, ivoorkleurig voorhoofd, naar zijn twee machteloze slachtoffers.

Hij lachte slechts zacht, toen Raffles en Brand zich als bij afzonderlinge afspraak, omdraaiden en naar de deur snelden, waardoor zij waren binnengetreden.

Toen zij er nog een meter vandaan waren, zagen zij, dat de deur geen knop had, ook geen klink, geen grendels en zelfs geen zichtbare scharnieren.

Er was slechts een zeer dunne kier boven de drempel, en vruchteloos wierpen zij zich op deze stalen hinderpaal, die zelfs niet schudde of trilde onder de schok.

— Het spreekt vanzelf, klonk de rustige stem van Nicholson achter hen, dat een man in mijn omstandigheden maatregelen moet nemen om zijn geheimen te beschermen. Die deur is slechts te openen op één enkele wijze, die mij alleen bekend is. De ganse wand is van staal en slechts dynamiet of termiet zou haar kunnen vernielen. Ik heb u nodig, mijnheren, en daarom zal ik u ook niet laten gaan. Gij komt werkelijk, alsof gij geroepen waart! Sedert een paar weken verlangde ik vurig naar een menselijk wezen, waarop ik mijn proeven zou kunnen herhalen. Zeker, een of andere bravado uit de havenwijk zou mij voor enige ponden wel een levend mens hebben kunnen leveren, maar gij zult wel inzien, dat ik mij ongaarne zou

overleveren aan de goedgezindheid van zulk een kerel, die mij ieder ogenblik zou kunnen verraden! Niemand echter weet, dat gij hier zijt, want een toeval bracht u hier. Niemand kent zelfs het bestaan van deze kelder, van dit laboratorium, van dit heiligdom tussen alle heiligdommen, op een paar lieden na en die zullen het niet verklappen. Aanstonds zult gij begrijpen waarom. En omdat niemand weet, dat gij hier zijt, kan ik ook ongestraft de proef nemen, die ik zo vurig begeer!

Nicholson klapte even in zijn dorre, lange handen, waarvan de vingers wel die van een geraamte geleken; de klank van het geluid was nog niet weggestorven tussen de hoge, betegelde wanden of de tweede deur ging zonder enig gerucht open en haastig traden achter elkaar twee mannen binnen van zo buitengewoon krachtige lichaamsbouw, als Raffles ze maar zelden had gezien.

Het waren negers en hun bovenlijf was ontbloot, zodat men onder de huid de geweldige spieren kon zien werken en wentelen.

Zij droegen een linnen, witte broek, hun voeten waren naakt en zij schenen volstrekt geen wapen bij zich te hebben.

In een of ander Afrikaans dialect, dat Raffles niet kende, zei Nicholson iets tot de twee mannen, met hun roofdierkaken en hun kleine ogen en het was zeker een bevel, want snel traden zij op de beide ontwapende mannen toe.

Brand stelde zich in bokspostuur, tot het uiterste bereid, maar hij kon volstrekt niets uitrichten tegen een reus, die meer dan een hoofd boven hem uitstak en die bijna tweemaal zo breed in de schouders was! De neger behoefde slechts zijn arm met de gebalde vuist wat snel uit te steken en Brand stortte, alsof een steenmassa hem verpletterd had neer in een mist van bewusteloosheid.

Raffles had zich echter aanvankelijk beter weten te verdedigen.

Hij was niet alleen zeer sterk, al wist hij zeer goed, dat die zwarte Hercules hem daarin verre de baas was, maar hij

was een uitnemend bokser en van die kennis maakte hij gebruik.

Hij ontweek de grijpende klauwen van die zwarte kolos, koos met grote zorgvuldigheid zijn afstand, deed zijn linkervuist met geweldige snelheid uitschieten en trof de neger op de juiste plek, een weinig terzijde van de kaak onder de kin, en wel met zoveel hevigheid, dat de zwarte wankelde, aan de andere kant nog zulk een stoot kreeg, thans een rechtse, en toen als een geveld eik met een zware dreunende slag op de grond stortte.

Zijn makker kwam hem onmiddellijk ter hulp en Raffles maakte zich gereed, hem op dezelfde wijze te ontvangen, toen Nicholson een rauwe kreet deed horen en zich onverhoeds op Raffles wierp met een sprong als van een tijger, terwijl zijn ogen straalden als van een roofdier, dat zijn prooi bespringt.

Nicholson was mager en zeer lang, maar toch deed de schok alleen van zijn lichaam Raffles een ogenblik het evenwicht verliezen en toen was zijn lot beslist.

De zwarte reus greep zijn beide armen en zijn inmiddels weer op de been gekomen makker bond Raffles snel en handig, als iemand die het werk meer bij de hand heeft gehad.

Van dat ogenblik af gaf Raffles iedere tegenstand op, die hem slecht zou hebben gebaat.

Nicholson stond hem met de handen in de zijde op te nemen, alsof hij een zeldzaam dier voor zich had en zei toen:

— Je schijnt bijzonder sterk te zijn, vreemdeling. Nu des te beter, ik zou mijn proef niet gaarne misbruiken op een slappe, spierloze, onbruikbare mens. Wat zeg je van mijn negers? Zijn zij niet prachtig? En heb je al opgemerkt, dat ze beiden stom zijn? Ja, dat was een goede vondst van mij, daar in Texas, toen ik die twee kerels kocht van een woedende troep blanke mijnwerkers, die hun juist de tongen hadden uitgesneden. Ik weet niet meer om welk misdrijf. Ik kocht ze voor drie flessen prima whisky, hoort gij! Ik er-

ken, dat het wat duur is, maar zij zijn mij sindsdien van groot nut geweest en zij zijn zo trouw als honden. Is het niet waar, Selim? Heb ik geen gelijk Joseph?

Als enig antwoord wierpen zich de twee negers op de knieën en bogen het hoofd tot op de grond, vlak voor de voeten van de zonderling, terwijl uit hun keel enige articuleerde klanken opstegen.

Raffles waande te dromen. Was zo iets nog mogelijk in deze tijd, bijna een eeuw na afschaffing der slavernij waarom zo bloedig gestreden was in Amerika?

Slechts een blinde, gedachtenloze verering voor de man, die hun het leven had gered, kon deze vrijwillige slavernij verklaren.

En een kort ogenblik dacht Raffles aan Ali, de nubische slaaf van de Graaf de Montechristo, die eveneens stom was en zijn meester eveneens blindelings diende.

Veel tijd tot nadenken kreeg hij intussen niet.

De negers bonden ook Brand, die duizelig weer tot zichzelf kwam en toen begon Nicholson weer te spreken. Hij was nu weer volkomen bedaard.

— Ik kan mij niet ontdoen van de indruk, dat gij nog altijd twijfelt aan de kracht van mijn... geneesmiddel, vreemdeling! En omdat het u niet wel mogelijk zou zijn over zijn werking te oordelen, nadat ik het op u zelf heb toegepast, zo zal ik u toestaan, getuige te zijn van een aardige proefneming, die ditmaal slechts een rat zal gelden, overigens weinig minder schadelijk dan de mens!

Hij sprak opnieuw een bevel uit in het vreemde dialect en Raffles werd als een kind in de armen van een der beide reuzen voortgedragen naar een der hoeken van het laboratorium en daar geplaatst op een van die stalen stoelen, zoals er enkele door de grote werkplaats stonden.

Hij had nu het vrije uitzicht op een lange tafel, van staal gemaakt, waarop een soort van kooi stond, bijna uitslui-

tend uit glas bestaande en van ronde hoeken voorzien. Het glas leek hem op zijn minst een duim dik te zijn en de kooi was omstreeks twee meter lang, een meter hoog en even zo breed.

Het leek eigenlijk meer op een aquarium zonder water, maar het woord kooi kwam hem daarom het eerst in de gedachte, omdat er op de bodem van die bak een zeer grote, zwarte harige rat vlug rondtrippelde, vruchteloos zoekend naar een uitweg.

Het dier was zeker binnengevoerd door een kleine glazen deur, gevat in een raam van staal, dat volkomen hermetisch de opening scheen af te sluiten.

Ongeveer in het midden, boven de ze glazen bak, bevond zich een soort van stalen reservoir, stevig bevestigd en onder aan de kleine tank bevond zich een afvoerbuisje, dat door het glas van de bodemwand heenstak en eindigde in een uiterst fijn toegespitst sproeiertje.

De punt leek Raffles nog fijner toe dan die van de fijnste naald.

Er waren nog enkele andere toestellen, eveneens van staal of van koper aan de bak bevestigd, waarvan Raffles niet aanstonds het doel begreep.

Zijn aandacht werd overigens even afgeleid, omdat Brand naast hem werd geplaatst, nog half versuft van de slag, die men hem had toegebracht.

Zodra zij gezeten waren, begon Nicholson op de toon van een hoogleraar, die een college houdt :

— Ik ben in staat, in deze glazen bak tamelijk natuurgetrouw de toestand na te bootsen, zoals die heerst in onze eige atmosfeer ! Door middel van dit koperen instrument kan ik in de bovenste luchtlagen van deze glazen kooi een soort van stratosfeer scheppen, waar een temperatuur heerst van veertig graden onder nul. Ik zou u kunnen uitleggen hoe het komt, waarom die koude zich niet onmiddellijk mededeelt aan de overige lucht, maar dat zou mij te ver voeren, en ik betwijfel of gij het zoudt begrijpen, al maakt gij, ik moet het erkennen, een schrandere indruk !

Hij kuchte even en vervolgde :

— Gij moet namelijk weten, dat mijn Groene Dood volstrekt onschadelijk is, in iedere temperatuur, die onder de dertig graden onder nul daalt ! En dat is zeer gelukkig, want anders zou de man die de vliegmaschine bestuurt en die in de stratosfeer zou vliegen, de eerste zijn, die ten offer zou vallen aan, mijn universeel geneesmiddel, waarmee ik alle kwalen hoop te kunnen bestrijden en voorgoed, hahaha !

Er vertoonde zich een paar rode vlekjes op zijn magere wangen en zijn ogen glinsterden onheilspellend, toen hij hernam :

— Want het moet u duidelijk zijn, dat geen enkele uniform, geen enkele stof die bestuurder zou kunnen beschermen, zelfs geen stalen pantser, zonder enige naad. Ziet gij, mijn vloeistof, die tot gas wordt, dringt ook door staal heen, zonder het echter aan te tasten. Alleen het dierlijk, en ook het menselijk vlees naar ik hoop, beenderen en spieren, hersens en pezen, dat alles wordt er door aangetast. Als ik mij zo populair mag uitdrukken, de werking van mijn middel is te omschrijven als die van hitte plus ontbinding ! De hitte zal omstreeks drieduizend graden bedragen, de ontbindende werking is als het ware spontaan ! Gij ziet dus wel, dat zelfs al sloot mijn bestuurder zich op in een stalen kogel, het hem niet zou baten ! Maar gelukkig, de koude redt hem. Gij zult wel begrepen hebben, dat mijn vloeistof zich bevindt in een reservoir samengesteld uit de enige stof, die ondoordringbaar is voor mijn middel. De enige, hebt gij mij goed verstaan ? Indien ik die stof niet gevonden had, dan zou ik, helaas, nimmer de wereld hebben kunnen bevrijden van het ongedierte, dat deze aarde bevolkt ! En let nu op, want ik ga over tot de proef ! In dit klein reservoir boven op de glazen kist bevindt zich zeer weinig van de Groene Dood, en in een oplossing van 1 op 10.000 ! Gij kunt daaruit afleiden, naar ik hoop, hoe onbegrijpelijk weinig er van mijn middel te vinden zal zijn in het uiterst fijn druppeltje, dat gij zo aanstonds langs die

haarfijne punt zult zien neerdruppelen ! De stof bevindt zich in dat reservoir, dat gij waarschijnlijk voor staal aanziet en het toch niet is. En zet nu beide ogen goed open en kijk !

Nicholson was op de glazen kist toegetreden en draaide zeer behoedzaam aan een kraan, die zich aan het reservoir met de monsterachtige stof bevond, die een wereld moest vernietigen.

Raffles keek scherp toe en zag een uiterst fijn drupje, helder groen glinsterend te voorschijn treden uit de stalen naald en toen langzaam afglijden tot aan de punt.

— Gij ziet dat de rat nog vrolijk rondhuppelt, klonk de diepe stem van Nicholson. Geen wonder, het druppeltje bevindt zich nog altijd in de ijskoude luchtlag daarboven. Maar nu... daar maakt het zich los van de naald, daar valt het !

Raffles staarde met wijdgeopende ogen naar het binnenste van de glazen doos; het geelk een wonder.

De rat was juist onderweg van de ene hoek naar de andere en plotseling was zij er niet meer.

Het was alsof er eensklaps door een goochelaar een bus om het knaagdier was heengezet, dat het beest onzichtbaar maakte, maar van die bus was niets te zien.

Alleen lag op de glazen bodem, juist in het midden, een uiterst kleine hoop grijze stof, ternauwernood zichtbaar.

Brand had een soort van kreet laten horen, diep uit zijn keel en hij was lijkbleek.

Nicholson echter lachte tevreden, draaide de kraan weer dicht en zei op zijn leraarstoontje :

— De Groene Dood heeft thans zijn werking uitgeoefend en zou dat ook gedaan hebben indien er tien, twintig ratten daarbinnen waren geweest. Ik zou de kast ongestraft kunnen openen, want de kracht van het middel is nu ook tevens uitgeput. Ziehier !

Hij draaide het kleine handwiel om, dat de glazen deur onwrikbaar gesloten hield en opende ze.

Een wat zeeige lucht dreng door de

opening naar buiten, een geur die een weinig geelk op die van vernis, en dat was alles.

— Is het niet schoon ? riep Nicholson. En zijn zeegroene, zonderling lichte ogen leken vlammen te schieten. Bedenk toch eens dat een kubieke meter, wat zeg ik, dat een paar honderd liter van mijn vloeistof voldoende zouden zijn voor de gehele wereld ! Bedenk dat niets zou baten, geen kelders, geen bomvrije ruimten, geen kleren, van gummi of van asbest, geen maskers, hoe schrande ook bedacht ! Maar ik ben nog niet tevreden. Ik wil zien of ook de mens werkelijk zal vergaan tot stof ! O, ik heb reeds alles gereed ! Draai u maar om !

Onwillekeurig wendden de twee mannen zich om op hunne stoelen en zagen nu een kooi, veel gelijkend op die waar de rat tot een paar stofkorreltjes was vergaan, maar groter en versterkt met hoekijzers van staal.

— Wij zullen beginnen met de jongste van u beiden, ver volgde Nicholson volmaakt kalm. Voor twee mensen is de ruimte wel wat klein, ondanks alles.

Brand was asgrauw geworden, hij brulde van ontzetting, misschien ook wel omdat hij in de dwaze hoop verkeerde, dat iemand hem zou kunnen horen, hem zou kunnen helpen.

Toen voelde hij eensklaps de koele, verbaasde blik van Raffles op zich rusten, hij zweeg en zag zijn vriend aan.

— Ik hoop toch, Charles, dat je dit beest zult weten te tonen, hoe een man sterft ? zei hij afgemeten. Wij zijn nu eenmaal in zijn macht en weerloos. Vroeg of laat sterven wij allen. Ik hoop dat je je tot het laatst mijn vriendschap waardig zult tonen !

Een vlammend rood steeg voor een kort ogenblik in de wangen van Brand op en toen boog hij het hoofd en zei zacht :

— Ik vergat mij zelf daar, Edward, vergeef het mij. Ik heb jouw stalen zenuwen niet. Vaarwel en dank voor je vriendschap. Ik was een ogenblik mijzelf niet, omdat het denkbeeld, binnen

een seconde tot niets te verstuiven mij afgrijselijk voorkomt!

— Een zeer grote dwaling Charles, zei Raffles ernstig. Het moet de zachtste dood zijn, die men zich denken kan! En een verassing duurt veel langer, soms uren! Vaarwel, mijn vriend, mijn beste Charles!

Nicholson liet zijn blaffend lachje horen en riep:

— Vooruit met hem, nikkers!

De twee negers grepen Brand aan, een hunner trok de deur van dik glas open, die toegang gaf tot de kooi en Brand had de voet reeds op de drempel

toen er plotseling een heftig geraas klonk.

Er werd op de stalen deur geslagen met harde voorwerpen.

En een stem, die zich blijkbaar tot het uiterste inspande, ofschoon ze nauwelijks verstaanbaar was door die stalen wand heen, klonk:

— Doe open! Politie!

Nicholson maakte een gebaar van heftige, krankzinnige woede en zei toen op gedempte toon tot zijn slaven:

— Voert hen weg, alle twee! Het ogenblik is thans niet gunstig, brengt hen beiden naar de kelder van mijn huis!

HOOFDSTUK III.

HET DWAALLICHT

Raffles had natuurlijk aanstonds begrepen wat de reden was van die plotselinge komst van de politie.

Een van de bedienden was waarschijnlijk toch ontwaakt door het geluid van de val van Brand en was alleen of met een van zijn collega's een onderzoek gaan instellen. Natuurlijk was toen al spoedig de doorgesneden alarmdraad en het gat in de vermolmde vloer gevonden.

De politie was er bij gehaald, de agenten hadden zich door het gat laten zakken, de lichtkier gezien en eens willen weten, wat zich achter die stalen deur bevond.

Misschien ook dachten zij dat de inbrekers langs die weg ontsnapt konden zijn, in ieder geval zal hun nieuwsgierigheid opgewekt zijn door de ontdekking van die stalen muur, maar wat het ook was, aan hen hadden Raffles en Brand op zijn minst nog enige le-

vensuren te danken, want Nicholson zou ook wel inzien, dat het tijdstip niet gunstig was voor zijn verschrikkelijke proefneming.

Waarom de man eigenlijk die deur had aangebracht, begreep Raffles niet, daar zij feitelijk geen doel had, totdat het hem plotseling inviel, dat die stalen wand wel eens in het geheel niet het werk kon zijn van die verschrikkelijke geleerde, maar dat die zeer goed kon hebben behoord tot de onderaardse kluizen en bewaarplaatsen van een of ander bankgebouw, dat haar betalingen had moeten staken, zoals dat tegenwoordig maar al te dikwijls het geval was.

Hij kreeg overigens niet veel tijd tot overpeinzingen, want de kleine stoet verliet het laboratorium door de tweede deur, en Nicholson doofde, als laatste man, het elektrische licht.

Dit zou natuurlijk tengevolge hebben, dat de agenten nog nieuwsgieriger werden, maar door die stalen deur zouden zij in elk geval wel niet heenbreken, aangenomen zelfs dat zij het konden.

De vijf mannen bevonden zich aanvankelijk in een volmaakte duisternis, maar zodra de deur gesloten was, knipte Nicholson een schakelaar om. Enige kleine lampen aan de zoldering verlichtten een vrij lange, rechte gang, die heel langzaam opliep.

Het was een gang, die er heel prozaïsch uitzag, eveneens betegeld en die zeer goed deel kon hebben uitgemaakt van een bankgebouw. Achter die tegels kon zich zeer wel een betonnen of wel stalen wand bevinden.

Intussen was deze gang zeer lang en het kon dus niet anders of Nicholson, die daar onder de grond zijn geheimzinnig laboratorium had gebouwd, had die gang laten verlengen onder een tussenliggend huis door, misschien wel door die twee negers, die daar nu als hun bewakers naast hen liepen.

Zij hadden zeker wel tien minuten voort gelopen, toen Raffles even struikelde.

Het lag niet aan de vloer, die volkomen gelijk was, maar een zijner schoenveters was losgegaan. Misschien in de eerste worsteling met de negers. Misschien ook was dat zoeven gebeurd, toen de twee negers snel de touwen hadden losgemaakt, die om de enkels der beide gevangenen waren gebonden.

Met een bijna onbewust gebaar, wilde Raffles zich bukken, om die lastige veter weer te binden, maar glimlachend richtte hij zich onmiddellijk weer op.

Zijn handen waren immers op zijn rug gebonden.

Zij waren trouwens bijna aan het doel, naar het scheen.

In het licht van de lampjes glansde het beslag van een stalen deur, die door Nicholson met een sleutel geopend werd.

Zij passeerden deze deur, gingen vier treden op, liepen weer door een dwarsgang, waar de twee gevangenen

werden vastgehouden, want het licht was hier gedempt, en plotseling bevonden zij zich in een soort van vestibule, waar een brede, eikenhouten trap was, met een looper belegd.

Het was dus duidelijk, dat zij zich weer in een bewoond huis bevonden, naar alle waarschijnlijkheid 't huis van Nicholson zelf.

Een der negers had reeds zijn hand uitgestoken naar de knop van een zware deur, juist tegenover deze trap, toen er plotseling ergens in het huis een klagende, maar uiterst doordringende stem klonk, die een soort van slepend, weemoedig gezang deed horen. Het geleek op een litanie, en om de een of andere reden voelde Brand zich aangegrepen door een soort van afgrijzen bij het horen van die klagende stem in het holle van de nacht, en na alles wat hij ondervonden had.

En plotseling zagen de twee mannen daarboven op het brede gangportaal een witte gedaante verschijnen, die een brandende kaars in een blaker in de hand hield waarvan het schijnsel een bleek meisjesgezicht bestraalde.

Raffles wist aanstonds, dat hij daar de dochter zag van Arthur Nicholson.

Het was dezelfde gelaatsvorm, vooral het voorhoofd viel op door zijn hoogte, al was het ook niet zo hoog als dat van haar vader. De ogen waren ook groot en lichtend, maar niet zo licht als van Nicholson, maar dat zonderlinge wezen, dat daar om half vier in de nacht, zo klagend liep te zingen, achter haar brandende kaars, dat was de dochter van de man, die naast Raffles stond, en die met een strak, smartelijk vertrokken gelaat opzag naar de witte gedaante.

En even plotseling als Raffles haar herkend had, even snel begreep hij ook, dat dat meisje daarboven krankzinnig moest zijn. De gehele uitdrukking van het schone gelaat wees erop. De ogen staarden, zonder dat zij iets schenen te zien.

— Mijn hemel, mompelde Brand zachtjes voor zich heen. Wat betekent dit?

— Dat is mijn dochter! klonk dof en als omfloersd de stem van Nicholson. Zij is op haar rondgang. Stoor haar niet. Zij zou kunnen vallen. Weg met hen!

Een van de negers rukte de deur nu open en de twee mannen werden naar binnen geduwd in een korte gang, vanwaar zij een stenen trap moesten afdalen. Eindelijk, nadat men een deur was doorgestaan, zwaar als die van een gevangenis en van dikke, brede grendels voorzien, hadden zij naar het scheen, het doel van hun tocht bereikt.

Nicholson had opnieuw een schakelaar omgedraaid; een kleine lamp verlichtte een kelder van omstreeks vier meter in het vierkant, met volmaakt gladde wanden en een vloer van rode tegels, zonder enig venster en voor een kelder zeer hoog, bijna vier meter.

Er bevond zich niet het minste meubelstuk in, zelfs geen bed, geen matras, volstrekt niets dan de kale vloer en de kale wanden waren te zien.

— Hier zult gij enige uren moeten blijven, zei Nicholson, met zijn wrange glimlach. Mijn plan geef ik natuurlijk niet op. Uw leven is mij minder waard dan van een vlieg! Hoe zou het ook anders kunnen, nu ik voornemens ben het gehele mensengeslacht te verdelgen? Gij zult dus hier moeten blijven. Aan ontvluchten, gij moet dit reeds gezien hebben, behoeft gij zelfs niet te denken. De muren zijn een voet dik. Onder deze vloertegels bevindt zich beton, het deurslot kunt gij onmogelijk openen, want gij hebt geen werktuigen en voor die deur wacht Selim aan de ene zijde en Joseph aan de andere! In de loop van de dag zal ik de proef herhalen, als die ellendige politie haar pogingen zal hebben opgegeven in mijn laboratorium door te dringen.

Hij was naar buiten getreden en de beide negers stonden op het punt hem te volgen, toen hij zich nog eens omwendde en zei:

— Eenmaal zult gij voedsel krijgen, over een paar uren. Ik wil namelijk dat uwe lichamen bij de proef zich in een toestand bevinden, die zo veel mo-

gelijk de normale nadert. Daarom moogt gij niet hongerig de dood ingaan! Vaarwel, of liever, tot over enkele uren!

En toen viel de zware deur dicht; een ondoordringbare duisternis omringde hen en de twee mannen hoorden zeer duidelijk het krassen van de zware grendels over het metaal van de deurpost.

Brand rilde. Het was alsof hij op zijn eigen lijk het deksel hoorde dichtslaan.

Maar plotseling werd de kelder verlicht door een zwak schijnsel, afkomstig van een kleine lamp, die heel hoog aan de zoldering hing.

Waarschijnlijk had een der negers buiten het vertrek een schakelaar omgedraaid.

— Dat behoort ook zeker bij zijn programma, om ons in een normale toestand te houden, zei Raffles met een glimlach. Mensen in het donker zouden misschien gek worden, moet hij vrezen!

— En ik geloof, dat hij gelijk zou hebben! mompelde Brand, die met wijdgeopende ogen naar de deur staarde.

Raffles nam hem met een ernstige blik op, was met een enkele stap vlak bij hem en zei op strenge toon:

— Wat is dat, Charles? Er klinkt iets in je stem, dat mij geenszins bevalt. Ook in je ogen is een uitdrukking, die ik daar niet wil zien. Met een wezenloze aan mijn zijde, op de grens van de verstandsverbijstering zie ik geen kans hier weg te komen! Lafaards en zwakken passen mij niet!

Met opzet had Raffles de belediging zo striemend mogelijk gemaakt. Hij wist dat hier een zeer sterk geneesmiddel nodig was, want in het flakkerende van Brand's blik was iets dat hem waarschuwde, hij kon niet veel meer verdragen, hij zou gek kunnen worden!

En het geneesmiddel hielp ook! Brand vuurrood, richtte zich hoog op, beet zich tot bloedens op de lippen en zei, terwijl zijn ogen veranderden van uitdrukking:

— Ik hoop je te tonen, Edward, dat je op mij zult kunnen rekenen, mits er

maar de geringste kans is om hieruit te ontsnappen. Ik zou er zelfs graag voor willen vechten tot ik er bij bezweek, als het maar door mijn eigen toedoen is en niet in die afzichtelijke glazen kooi!

Raffles haalde de schouders op, bijna onmerkbaar en zei op vastberaden toon:

— De mens kan alles bereiken, Charles, als hij het maar oprecht en onwrikbaar wil!

— Ook het onmogelijke?

— Zelfs dat! Er mag niet onmogelijks zijn voor de man, die wil!

— Maar wij hebben geen werktuigen, wij hebben volstrekt niets, geen wapen, zelfs geen spijker, geen speld! Alles wat metaal was, is ons als het ware ontrukkt door die vervloekte magneet.

Raffles liet peinzend zijn blik door de cel gaan, toen over zijn eigen gestalte en plotseling zei hij met een glimlach:

— Alles? Toch niet, Charles. Ik zie een heel klein stukje metaal, onnozels zelfs, maar, wie weet, kan het ons redden!

Brand had de richting van Raffles' blik gevolgd, die op zijn schoenen gevestigd was en toen zei hij plotseling vol verbazing:

— De nestel? De nestel van die loshangende veter? Wil je met die schoen-nestel een stalen slot openbreken?

— Dat behoeft niet, Charles. De negers, of een van hen, zal die deur wel openen om ons voedsel te brengen! Ik zou die nestel dan ook voor een ander doel willen gebruiken!

— Waarvoor dan? drong Brand aan.

— Hij zou, bijvoorbeeld, geschikt zijn, om de aarde weg te krabben in de retsen, rondom deze vloertegels, die mij nieuw voorkomen!

— Je gelooft toch niet, dat de bodem ons een uitweg zal verschaffen? vroeg Brand geringschattend.

— Zo dwaas ben ik niet, Charles! Maar zo'n tegel is zwaar en op de kop van een neger, zelfs van deze wezens, die niet veel beter dan dieren zijn, is niets onbreekbaar!

— Om zulk een tegel te hanteren,

Edward, moet men de handen vrij hebben.

— Wij zullen ze vrij trachten te maken. Aan het werk!

Hij zocht ongeveer in het midden van hun gevangenis een vloertegel uit, waaromheen de retsen vrij breed leken en zei tot Brand:

— Misschien kunnen wij ieder een nestel nemen. Dat zou het werk met de helft bespoedigen.

Binnen een paar minuten had Raffles de veter uit de gaatjes getrokken.

Hij was ruim zestig centimeter lang en de twee mannen konden dus, zonder elkander te hinderen en met de ruggen tegen elkaar gekeerd, aan het werk gaan.

Het was zeer moeilijk, het was zeer tijdrovend, vermoeiend, met de gebonden handen op een zijde liggend en zonder te kunnen zien wat men deed, de aarde weg te krabben tussen de stenen, met een nestel van blik, maar het was voor beide mannen een zegen, deze ingespannen arbeid, vooral voor Brand, wiens zenuwen tot het uiterste gespannen waren geweest.

Het duurde ruim vijf kwartier alvorens de beide mannen met behulp van dit schamel werktuigje zo goed als alle aarde hadden weggekrabd, rondom een der zware tegels.

Met grote inspanning wisten zij hun vingertoppen tussen een der aldus gevormde kieren te wringen en de steen een weinig omhoog te lichten.

— Plaats nu je beide vuisten onder de opgelichte steen Charles! fluisterde Raffles. Ik zal trachten aan de scherpe onderkant het touw stuk te schaven, dat mijn polsen gebonden houdt.

Brand wong zijn vuisten tussen de kieren en Raffles verschoof zijn lichaam zolang, totdat hij voelde hoe het dikke touw om zijn polsen heen en weer gleed langs de scherpe onderkant van de nog nieuwe vloertegel.

Wel een half uur moest hij zo aan de gang blijven, totdat zijn armspieren als verlamd waren. Toen, met een laatste ruk, trok hij het touw stuk en haalde lang en diep adem.

Het eerste wat hij deed, was de tegel geheel uit de vloer te nemen en tegen een der wanden te plaatsen.

Vervolgens boog hij zich over Brand heen en begon met zijn stramme, pijnlijke vingers de koord los te maken, dat ook diens polsen bond.

En het volgende ogenblik hadden de beide vrienden elkanders handen gegrepen en drukten deze met kracht.

— Het is niet goed onde. woorden te brengen, Charles, wat het onderscheid is tussen een man niet gebonden, en een met vrije handen! zei Raffles met een korte lach.

— Het is mij, Edward, alsof ik met deze handen het gehele vervloekte huis zou kunnen verplaatsen. Geloof je dat het nog lang duurt, vóór die helse negers zullen komen?

Maar plotseling legde Raffles zijn vinger op de mond en fluisterde haastig:

— Ik hoor zachte schreden naderen. Iemand die op zijn kousen of op zijn blote voeten loopt. Luister goed. Verberg dat touw in je zak en houdt je gereed om te handelen. Kruis je handen op je rug en wacht tot de neger ongeveer midden in de kelder is. Ik zal hem met een tegel op zijn hoofd slaan en ik hoop dat dat voldoende is. Maar in ieder geval trek jij hem bliksemsnel de kromme dolk uit zijn gordelriem en aarzel niet om er gebruik van te maken. Opgepast, ik hoor sleutels rammen.

Raffles had snel zijn schoen weer aangetrokken en hurkte nu vlak voor het vierkante gat in de vloerbedekking neer, met de uitgegraven tegel achter zijn rug, die hij met één hand stevig vasthield, gereed om hem dadelijk te gebruiken.

De grendels werden teruggeschoven, de sleutel knarste in het zware slot en de deur werd zeer voorzichtig geopend.

De zwarte cipier, die haar had opengegaan, zag twee mannen, met de gebode handen op de rug, die daar, in een houding van de uiterste wanhoop neergeknield en leunend tegen de muur,

onbewegelijk hun lot schenen af te wachten.

Hij nam grijnslachend een blad met enige levensmiddelen van de andere neger over, stiet de deur wat verder open met zijn blote voet en trad de kelder binnen.

Raffles liet hem ongeveer een meter naderen, veerde toen overeind, bliksemsnel de tegel opheffend en gaf de neger een harde slag mee op zijn kroeskop.

Weliswaar brak de tegel, maar zelfs de harde schedel van deze man scheen toch niet volmaakt bestand te zijn tegen de onzachte aanraking van een harde stoepsteen, want hij liet het blad vallen, slaakte een doffe kreet, wankelde en viel ter aarde.

Maar vóór hij nog lag uitgestrekt, was Brand als een tijger op hem toegesprongen en had hem het lange, kromme en vlijmscherpe mes uit de gordel gerukt.

Op het geraas van het vallende blad deed de tweede neger wel het domste, dat hij in de gegeven omstandigheden had kunnen doen. Inplaats van aanstonds de zware deur weer te sluiten en te grendelen, stormde hij dol van woede en luid brullend, de kelder binnen, trok zijn yatagan en deed half in de blinde een woedende houw naar Raffles, die nog maar juist door een bliksemsnelle zijsprong een wisse dood kon ontgaan.

Tot een tweede slag zou de neger niet komen.

Hij werd als het ware voortgetrokken door zijn eigen, tomeloze vaart en het volgende ogenblik had het zware wapen, dat Brand hanteerde, hem in de nek achter het oor getroffen en hij viel als een blok neer, rochelde, en lag stil.

Met één sprong waren zij in de gang, trokken de zware deur dicht en schoven er de grendels voor.

Raffles nam de sleutelbos van het slot en liet hem in zijn zak glijden. Zij snelden de stenen trap op, bereikten de korte gang, die toegang gaf tot de vestibule en stonden enkele seconden later weer aan de voet van dezelfde trap, waarboven zij enige uren tevoren, die

vreemde, stille, langzaam en spookachtig voortschrijdende meisjesgedaante in haar nachtgewaad hadden gezien.

— Waar is ergens de straatdeur, hijgde Brand.

— De straatdeur? Geloof je werkelijk, dat ik op dit ogenblik denk aan heengaan? fluisterde Raffles, bijna woest. Geloof je, dat ik deze Nicholson ongemoeid zal laten en hem in staat zal stellen, die duivelse vindingen van zijn ziek brein in toepassing te brengen? Dit huis, althans dit laboratorium, al zijn aantekeningen, zijn plannen, moeten van de aarde verdelgd worden en hijzelf hoort in een gekkenhuis thuis. Maar stil eens...

Raffles zweeg plotseling en legde zijn hand op de arm van Brand.

Ergens uit het grote huis klonk een eigenaardig geluid, alsof een hoge, dunne stem een treurig lied zong.

De vestibule was zwak verlicht door een enkele nachtbrander, die een vaag schijnsel verspreidde over het witte marmeer van de vloer, het koper van een paar oude ridderharnassen, die, met de lans in de gepantserde vuist, de trap schenen te bewaken en het glas voor een paar fraaie, eveneens zeer oude schilderijen.

— Wat is dat? hijgde Brand schor.

— Still Spreek niet... daar is zij weer!

Bijna op hetzelfde ogenblik verscheen boven, op het brede portaal de witte gedaante opnieuw.

Weer droeg het meisje een brandende kaars in een zilveren blaker en weer bewogen heel zacht de bloedeloze lippen in het marmewitte gezicht, terwijl

de hoge, doordringende klanken van de litanie, die zij zong, tot de beide mannen doorklonk.

Het was alsof de slaapwandelaarster meer zweefde dan liep, over de dikke looper, die de vloer bedekte.

Nu begon zij heel langzaam de trap af te dalen, zich met één hand vasthoudend aan de leuning en steeds zingend met een onverklaarbaar doordringende kracht.

Het waren Latijnse woorden, die zij zong, als van een kerkelijk gezang.

Het jongemeisje liep intussen met mechanische bewegingen, als een pop, die is opgewonden, de trap geheel af en begon de vestibule over te steken, in de richting van de beide vrienden, die onbewegelijk op dezelfde plek bleven staan.

Brand had de arm van Raffles gegrepen en keek met een soort van afgrijzen, naar dat levende, stenen beeld, dat daar met afgemeten stappen naderde, in het lange tot op de enkels neerhangende, zuiver witte gewaad.

Het was echter duidelijk, dat het meisje de twee mannen niet zag, of, zo dit al het geval was, niet de minste aandacht aan hen wijdde.

Zij ging hen op nauwelijks een pas afstand voorbij, de grote, grijsgroene ogen wagenwijd geopend en steeds zingend, doordringend en luid nu, alsof zij bad tot een onzichtbare macht.

En zo schreed zij heen, als een gleed weg door een deur, die zich tegenover de trap onhoorbaar opende en achter haar weer sloot.

HOOFDSTUK IV.

TUSSEN TWEE VUREN

De twee mannen keken een ogenblik naar die gesloten deur.

Brand had juist een stap in de richting van de trap gedaan, toen zijn zenuwen weer tenzeerste op de proef werden gesteld, omdat eensklaps, met een scherp ratelend geluid, de bel van de huisdeur overging.

Hij keek Raffles aan, die met gefronsd voorhoofd naar de straatdeur keek en fluisterde gedempt :

— Wie kan dat zijn ?

— Wie zou het anders zijn dan de politie ! bromde Raffles. Zij zoeken nog altijd naar de inbrekers.

— Naar boven vluchten, ja ! Het huis is zeer groot en wij hebben dus zeer waarschijnlijk alle gelegenheid om ons te verbergen. En vlug een beetje, want ik geloof dat ik boven al wat hoor !

De twee vrienden snelden nu als hazen de trap op, bereikten het portaal en zagen zich plotseling de weg afgesloten, want er naderden in de duisternis snelle schreden en boven hen werd een zwak schijnsel zichtbaar.

Toen Raffles omhoog keek door de koker, kon hij vaag een korte, dikke man onderscheiden, die gekleed was in hemd en broek, en zo vlug zijn corpulentie het toeliet, de trap kwam afdalen.

— Weer naar beneden ! fluisterde Raffles. Hier zitten wij als in een val ! De deur, waardoor het meisje verdween, vlug een beetje. Zij snelden opnieuw de trap af, ijlden door de vestibule en openden zonder enige moeite de deur, waardoor zij de krangzinnige hadden zien vertrekken.

Zij stonden in een vertrek, waar het tamelijk licht was, want in een hoek

brandde een leeslamp naast een kleine tafel.

Er was nog een tweede deur in dit vertrek. Raffles ging zich eerst overtuigen, dat deze niet op slot was en keek toen pas naar de stille gedaante, die daar in een diepe stoel zat en hem met haar flonkerende ogen recht in het gezicht keek, zonder blijk te geven hem inderdaad te zien.

Raffles doofde dadelijk het licht, zonder dat het meisje zich ook maar verroerde en trok Brand tot voor de deur naar de vestibule, terwijl hij fluisterde :

— Wij moeten hier zo lang mogelijk blijven luisteren naar hetgeen er gesproken wordt. Wie kwam daar naar beneden ?

— Een bediende ! Stil nu, daar is hij !

Zij hadden de deur op een kier opengelaten en zagen nu hoe de corpulente man, nog hijgend van het harde lopen, meer licht maakte en toen de grendels van de straatdeur ging terugschuiven. Zijn ogen waren dik van slaap.

Bijna onmiddellijk klonk een allesbehalve vriendelijke stem :

— Dat heeft lang genoeg geduurd, man !

— Neem mij niet kwalijk brigadier, maar ik sliep vast ! U vergeet toch zeker niet dat het nog geen half vier in de nacht is ?

— Waar slaapt jij ? vroeg dezelfde onvriendelijke stem.

— Op de derde verdieping van het huis, mijnheer. Er is toch, hoop ik, geen onraad.

— Heb je met een kaars gelopen ? vroeg de brigadier weer, zonder op de vraag te antwoorden.

— Met een kaars ? Neen ! Ik heb in de gang licht gemaakt.

— Wij hebben toch voor een der ramen duidelijk iemand met een kaars gezien, iemand die een wit hemd aanhad.

— Dat moet juffrouw Marga geweest zijn, de dochter van mijnheer Nicholson, antwoordde de bediende zacht.

— Wandelt die dame in het holst van de nacht met een kaars door het huis, klonk de spottende stem van de brigadier weer.

— Juffrouw Marga is waanzinnig, brigadier ! antwoordde de oude bediende met gebogen hoofd en heel zacht.

— Dat heb ik natuurlijk niet geweten. En nu ter zake. Is hier onder het huis een kelder ?

— Er zijn zelfs meerdere kelders. Er wordt er maar één gebruikt als bergplaats voor onze wijnen. Waarom vraagt u dat ? Wat betekent eigenlijk dit politiebezoek ? vroeg de bediende, die ongeduldig scheen te worden. Zoudt u niet eindelijk zeggen wat er gebeurd is ? Zijn er inbrekers in het huis ?

— Dat komen wij juist onderzeken, antwoordde de brigadier laconiek. De inbrekers waren in het huis van mijnheer Lockhead; zij zijn door een vermolmdde vloer gezakt, zij zijn in een kelder terecht gekomen en toen wij daar zelve kwamen, waren zij geviogen, maar wij zagen licht onder een stalen deur en dat licht verdween; die deur was niet te openen. En jij weet natuurlijk wel, wie daar achter was ?

De bediende had de grootste moeite om zijn kalmté te bewaren naar het scheen en zijn stem was onzeker, toen hij eindelijk ten antwoord gaf :

— Stalen deur ? Een kelder ? Wat hebben wij daarmee te maken ? Het huis van mijnheer Lockhead grenst toch niet aan het onze ? Er is toch nog een huis tussen, zo groot als een kerk ! Als u mij daarvoor uit mijn nachtrust zijt komen wakken !

— Ik zou niet zo 'n hoge toon aanslaan ! hernam de brigadier streng. Er is een stalen wand met een deur als een

kluisdeur tussen dit huis en dat van mijnheer Lockhead. Door die stalen deur moeten de inbrekers ontkomen zijn en dus zijn ze hier.

— Of in het huis ertussen ! viel de bediende hem, schouderophalend, in de rede.

— In het huis hiernaast zijn we geweest. Wij hebben uren besteed, eerst aan die vervloekte stalen deur en toen aan het tussenliggende huis. Er zijn kelders, zeker wel zes, maar er was niets te vinden. Toen dachten wij, dat er misschien een gang achter die kelders heenliep, die onder dit huis eindigde. Er gaan namelijk vreemde verhalen over mijnheer Nicholson.

— Vreemde verhalen ? riep de corpulente man vol verontwaardiging. En nu ik er aan denk, zou jij alsjeblieft de straatdeur dicht willen doen, want ik sta in mijn pijama en het tocht hier als de hel !

De deur ging dicht en toen ging de brigadier weer voort, ongeduldig nu :

— Wek in ieder geval je meester ! Het is een zaak van belang.

— Ik denk er niet aan, mijnheer op dit uur van de nacht hem wakker te maken, zei de bediende vastberaden. Wij hebben met die hele geschiedenis niets te maken.

Op dat ogenblik verscheen de gedaante van Nicholson boven aan de trap.

Hij was gekleed in een kamerjapon van rode zijde, die hem nog langer en magerder deed schijnen.

Zijn stem was volmaakt rustig, toen hij vroeg :

— Wat heeft dat alles te beduiden, Gillespie, wat willen die lieden ? Stuur hen weg !

— Dat zal met ons niet zo gemakkelijk gaan mijnheer ! zei de brigadier, die zich in zijn beroepstrots gekwetst voelde. U ziet toch zeker wel, dat wij van de politie zijn. Wij doen een onderzoek naar inbrekers, die hier zo vast als iets in huis moeten zijn. Er was geen andere uitweg voor hen, maar het zou ook kunnen zijn, dat zij zich nog bevinden in andere kelder, die een muur van

staal heeft en ook een stalen deur. Mijnheer Lockhead zelf zegt, dat hij nooit iets van die muur en die deur heeft afgeweten. Dat kan ook best, want de inbrekers zijn ontsnapt door een gedeelte van zijn huis, waar nooit iemand een voet zette en zij zijn door de vermolmdde vloer gezakt. U zult dus wel zo goed zijn, ons toe te staan, een onderzoek in te stellen.

Nicholson was een paar stappen naar beneden gekomen en nu kon Raffles door de deurkier zijn bleek, strak gezicht zien, hard als marmer.

— In dit huis zijn geen inbrekers, zei hij stroef. Ik dank u voor uw bereidwilligheid mijn huis te onderzoeken, maar het is niet nodig. Gij kunt dus gaan!

Brigadier Sutton kende de Engelse wetten te goed, om nu nog te durven aandringen. De heer des huizes weigerde een onderzoek, hij had geen bevel tot huiszoeking, hij zou zich dus moeten schikken.

Toch klonk zijn stem alles behalve vriendelijk, toen hij schouderouhalend hernam:

— Dan blijft ons niets anders over mijnheer, dan het huis te blijven bewaken en in die tussentijd zal ik een verlof tot huiszoeking gaan halen.

De brigadier wilde juist zijn mannen een wenk geven om heen te gaan, toen een zonderling kerkelijk gezang zijn oor trof.

Allen keken naar de deur, waarachter het geluid weerklonken had en Raffles en Brand hadden nog maar juist de tijd, de tweede deur te openen en zich daarachter op te stellen, op alles voorbereid, want de brigadier bedacht zich nu geen seconde meer, bekommerde zich volstrekt niet om een verlof tot huiszoeking, maar was met een paar stappen bij de deur, rukte deze open en bleef stom verwonderd staan bij het zien van het zingende jongmeisje, in haar nachtgewaad.

Marga scheen de man eerst niet te zien, maar toen hield zij plotseling op met zingen en keek hem aan met een vragende blik.

— Pardon, miss, hakte Sutton, die

niet wist of hij moest lachen of vloeken, ik wilde u niet storen. Maar hebt u misschien iemand door deze kamer zien komen?

Om de fraaigevormde lippen van de waanzinnige verscheen een eigenaardige glimlach en toen antwoordde zij zeer rustig en met een heldere, hoge stem:

— Neen, ik heb niemand gezien. Ik was hier alleen en zong mijn lied.

Sutton wilde nog iets zeggen, maar hij voelde plotseling een lange, magere, maar zeer sterke hand als een klauw zijn schouder grijpen en een stem die siste van woede zei vlak bij zijn oor:

— Laat mijn dochter met rust, man! Zie je niet, dat zij geestesziek is?

De brigadier mompelde een verontschuldiging en monsterde voor een kort oogenblik het magere gezicht vlak bij het zijne, met de fonkelende tijgerogen er in, die hem schenen te willen vernietigen.

Maar Sutton was van het goede hout gesneden en niet zo spoedig bang te maken. Hij was van oordeel, dat hij zijn plicht gedaan had en zei nors, even aan zijn helm tikkend:

— Als ik zulk een verdacht geluid hoor als zingen om vier uur in de ochtend, dan heb ik het recht eens te gaan kijken wat dat betekent. Over een uur komen wij terug mijnheer Nicholson en dan...

Weer moest hij ophouden, want er klonk weer een ander gerucht, somber en akelig en dat uit de grond scheen te komen.

De agenten keken elkander ontdaan en vragend aan. Het klonk als de klacht van een zwaar gewond, zeer groot dier!

Nicholson had het ook gehoord en nu was het alsof zijn ogen vlammen schoten.

Zijn vuisten waren gebald en een rochelend geluid kwam uit zijn keel.

Wat Gillespie betreft, het was duidelijk, dat ook hij zich grotelijks verwonderde over dit geluid.

Hij deed reeds onwillekeurig een stap in de richting van de deur naast de trap, toen een snijdend bevel van zijn meester hem deed stilstaan:

— Blijf hier Gillespie. Je hebt daar niets te zoeken.

— Maar wij wel, mijnheer Nicholson! zei de brigadier vastberaden. Gelukkig heb ik geen verlof tot huiszoeking nodig in bijzondere gevallen.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, stapte hij op de deur toe en draaide de kruk om, gevolgd door twee mannen, terwijl er twee in de vestibule op zijn bevel achterbleven.

— Ik verbied jullie om door die deur te gaan, gilde Nicholson, bijna dol van woede en nu werkelijk veel gelijkend op een duivel, in zijn rood gewaad, dat tot op de grond neerhing en met zijn wilde gebaren.

Dit was een zeer onverstandige opmerking te maken aan iemand als brigadier Sutton.

Natuurlijk prikkelde zij hem juist, om thans tot iedere prijs zijn onderzoek voort te zetten.

Er kreunde daar geen dier, maar een mens, een gewond mens, of een die dodelijk ziek was, dat had hij duidelijk gehoord.

Hij ging dus met snelle stappen door de gang, vond de kelderdeur, opende ze, daalde met de twee agenten op zijn hielen, de stenen trap af en stond voor de gegrendelde, zware kelderdeur.

In een oogwenk had hij de grendels teruggeschoven en de zware deur geopend.

— Dat ziet er heel lelijk uit, mijnheer Nicholson, begon Sutton afgemeten. Twee negers in een afgesloten kelder, die ik gerust een cel durf noemen en een daarvan bijna leeggebloed, terwijl de andere met een zware tegel op zijn kop schijnt te zijn geslagen, want daar ligt het ding!

Nicholson, die zich tegen de muur leunende moest staande houden was bleker dan een lijk en sidderend van woede zei hij:

— Het zijn twee bedienden van mij en zij zullen hier twist gekregen hebben.

— Zo! En toen het gevecht was afgelopen, grendelde een van die twee mannen van binnen af de deur? Dat is een kranig stuk werk! Ik geloof van dat

gevecht niet veel, mijnheer Nicholson. Nu, het zal wel worden uitgemaakt. In de eerste plaats moet deze arme duivel, met die jaap in zijn nek, geholpen worden. Jongens, draagt hem voorzichtig naar boven. Een van jullie heeft immers verbandmiddelen bij zich?

Een der agenten knikte bevestigend, en niet zonder inspanning droegen zij de zwaargewonde neger, na hem voorlopig verbonden te hebben, langs de stenen trap naar boven.

Gillespie stond nog altijd half verbijsterd en niet wetend wat hij denken of doen moest, vlak bij de deur naast de trap en slaakte een gesmoorde kreet van verbazing bij het zien van de bewusteloze neger.

— Je collega is er lelijk aan toe, vriend! zei een der dragers, toen zij de gewonde behoedzaam hadden neergelegd op een der zware rustbanken.

— Collega? herhaalde Gillespie met wijdgeopende ogen. Wat bedoel je, man? Ik heb die zwarte van mijn leven niet gezien.

— Wat vertel je daar nu? riep de agent uit, op zijn beurt het toppunt van verbazing. Die man is toch een bediende, die hier thuis hoort? Beneden is er nog een.

Gillespie greep zich met beide handen naar het hoofd en kreunde:

— Ik geloof, dat ik er nog gek van zal worden! Wat betekent het allemaal? Ik zeg je, dat ik hier alleen in huis ben met een keukenmeid, een dienstmeisje en een huisknecht en die laatste slaapt hier niet eens. Negers hebben wij nooit in dienst gehad. De chauffeur van mijnheer is een echte Schot, en ook die woont in zijn eigen woning.

De twee agenten zagen elkaar verbluft aan en een hunner zei schouderophalend:

— Dat moeten ze in de Yard dan maar uitmaken! Het is zeker een van de gekste geschiedenissen, die ik nog ooit beleefd heb.

Intussen was ook Nicholson weer door de deur in de vestibule getreden, met een uitdrukking van woeste haat

op zijn mager gezicht en in zijn lichtende ogen.

Hij werd gevolgd door de brigadier, die zo goed mogelijk de reusachtige neger ondersteunde.

In de vrije hand droeg hij de bebloede Yatagan waarmee Brand de zwarte had neergeslagen.

Hij bracht de nog versufte man naar een stoel en begon dadelijk op strenge toon, zich tot Nicholson wendend :

— Deze zaak zal onderzocht moeten worden, mijnheer. U zult wel toe moeten geven, dat er onder de grond van dit huis zeer vreemde dingen gebeuren. Zijn die twee zwarten uw bedienden?

— Ja ! antwoordde Nicholson kortaf en nauwelijks verstaanbaar.

— Wat deden zij daar beneden ?

— Ik weet het niet, ik kan het niet zeggen, ik sliep !

— Wat of wie heeft u dan wakker gemaakt ?

— Ik moet zijn wakker geworden door het lopen van Gillespie mijn butler, ik slaap namelijk zeer licht.

— Hebt gij er enig denkbeeld van hoe die twee negerbedienden in hun zonderlinge dracht, en die beiden een vlijmscherp kapmes dragen, op dat uur van de nacht in die kelder opgesloten zijn geweest ?

— Ik kan het niet verklaren, antwoordde Nicholson op dezelfde doffe toon. Misschien zijn het dan toch, de inbrekers geweest, die in mijn huis wisten door te dringen. Ik kan mij niet voorstellen op welke wijze.

De brigadier keek Nicholson strak aan, met een veelzeggende blik en hernam toen schouderophalend :

— Het blijft zeer zonderling. Vertel mij dan eens, mijnheer de butler, heb je die lieden ook wel eens overdag met die kapmessen zien wandelen ?

Gillespie sloeg een schuwe blik op zijn meester en gaf geen antwoord.

Maar een van de agenten sprak voor hem :

— Hij zei zoeven, dat hij die zwarten nooit van zijn leven gezien had.

— Is dat zo ? vroeg de brigadier, hoe langer hoe verbaasder.

— Het is zo ! antwoordde Gillespie met gebogen hoofd en nauwelijks hoorbaar. Ik wist volstrekt niet, dat die mensen hier in huis waren. Ik moet de waarheid zeggen...

— Dat zou ik je tenminste sterk aanraden, man, zei Sutton droog. Kunt u hier een verklaring van geven, mijnheer Nicholson ?

— Ik wenste niet, dat mijn overig personeel in aanraking zou komen met deze beide zwarten.

— Waarom niet ?

— Daarop wens ik geen antwoord te geven. Ik had hen voor bijzondere doeleinden nodig. Zij vertoefden steeds in een afgelegen deel van mijn huis, dat zeer groot is.

— Onder de grond ? vroeg de brigadier.

Er kwam geen antwoord.

Men hoorde enige ogenblikken niets anders dan het zachte kreunen van de gewonde neger.

Toen hernam Sutton, zijn brede schouders ophalend :

— Het ligt niet aan mij, om u een antwoord af te dwingen, mijnheer Nicholson. Daar zal een andere instantie wel voor zorgen. Marpole, jij belt Scotland Yard op, dat ze een inspecteur en een paar detectives hier sturen. Twee mannen moeten hier achter blijven. Laat hen ook een brancardwagen sturen, om die twee negers af te halen.

— Daar verzet ik mij tegen, riep Nicholson op heftige toon. Zij kunnen zeer goed hier verpleegd worden. Mijn huis is groot genoeg.

De brigadier dacht een ogenblik na en zei toen :

— Ik geloof niet, dat ik mij daartegen mag verzetten; dan moet er een dokter komen. Bel nu dadelijk de Yard op, Marpole.

— Help mij de zwarten in de kamer te dragen, die ik u zal aanwijzen ! zei Nicholson nors. Ik kan het alleen niet. Jij kunt naar je kamer gaan, Gillespie.

En terwijl de totaal wezenloze butler de trap weer beklom, droegen de agenten met de grootste behoedzaamheid

achtereenvolgens de beide gewonde negers in een tamelijk ruim, helder vertrek, waarin twee ijzeren ledikanten stonden en waarvan Nicholson de deur openhield.

Twee agenten plaatsten zich vervolgens voor de straatdeur, terwijl de anderen haastig weer aan hun werk op straat gingen.

Nicholson had langzaam de deur van het ziekenvertrek gesloten.

En zo kon geen van de beide agen-

ten, voor de straatdeur, zien dat bijna onmiddellijk daarna de twee ijzeren ledikanten met het gedeelte van de vloer waarop zij rustten, langzaam en bijna zonder gerucht begonnen weg te zakken, totdat zij geheel verdwenen waren.

En evenmin zagen zij, hoe de vloer luiken weer naar boven kwamen en zich in de sponningen sloten, zonder zichtbare naad, maar ditmaal zonder de ledikanten er op.

HOOFDSTUK V.

OM MILLIOENEN LEVENS

Raffles en Brand waren voorzichtigheidshalve achter de tweede deur blijven staan en zij hadden dus niets kunnen zien of horen van hetgeen in het ruime voorhuis geschied was. Maar dit ene wisten zij met volmaakte zekerheid, zij bevonden zich hier in het grootsdenkbare gevaar, want zij begrepen niet, hoe zij ongezien de plek moesten verlaten, waar zij zich thans bevonden.

Een deur was nergens te zien, of liever te ontdekken, want men moest op het gevoel werken, daar het hokje stikdonker was. Zij zouden dus weer moeten heengaan door dezelfde deur, die hun toegang had verschaft tot dit kleine vertrek, waar zich geen enkel meubelstuk bevond.

Beiden hadden natuurlijk zeer goed gehoord hoe het meisje ontkennend geantwoord had op de vraag van de agent of zij iemand had zien voorbijgaan, maar het had hun volstrekt niet verwonderd, de ongelukkige was immers in haar geestvermogens gekrenkt.

Maar wat hielp dit, nu de vestibule waarschijnlijk toch nog vol agenten

stond?

Raffles waagde het er op, voorzichtig de eerste kamer weer binnen te gaan.

Marga zat nog steeds op dezelfde plaats. Zij zweeg nu; het doordringende, bijna angstwekkende zingen had opgehouden, maar haar lippen prevelden zachte, onhoorbare woorden, terwijl zij speelde met een halsketting, die Raffles nu pas tot zijn grote verbazing herkende als een snoer van de kostelijkste diamanten, die hij nog ooit gezien had.

Het leek bijna onmogelijk, en toch was het zo, in het holste van de nacht liep dat ongelukkige schepsel met een collier om de blanke, slanke hals, dat minstens twintigduizend pond sterling waard moest zijn.

Marga deed dit snoer met automatische gebaren af en weer aan; plotseling kreeg zij Raffles in het oog, een vage glimlach vertoonde zich op haar bleek gezichtje en zij wierp hem met een onverschillig gebaar, het snoer toe, terwijl zij zacht zei:

— Daar, vreemde man, neem jij het

speelgoed maar. Het glinstert te erg. Het steekt mij in de ogen, het verwacht mijn gedachten!

Raffles aarzelde een kort ogenblik. Hij wilde op haar toetreden, om haar te diamanten terug te geven, maar zij maakte dadelijk een gebaar van afweer en van schrik en zei, zonder stemverheffing echter, ofschoon haar ogen dodelijke angst verrieden:

— Houdt het, zeg ik! Ik wil het niet meer. Het glinstert te erg, zei ik toch! En kom niet dicht bij mij, ik mocht eens vergaan tot stof! Zo'n akelig klein, grijs hoopje stof! Afschuwelijk is dat!

Zij rilde en sloeg met een heftig gebaar beide armen om haar schouders, als iemand, die eensklaps door een heftige koude wordt overvallen.

Raffles meende het te begrijpen, dat ongelukkige schepsel was krankzinnig geworden, omdat zij, misschien wel bij toeval, achter de verschrikkelijke plannen van haar vader was gekomen!

Raffles wilde nog iets zeggen, toen een zwak gerucht in de vestibule hem tot zwijgen bracht.

Het was juist het ogenblik waarop Gillespie de trap beklom en een paar agenten de gewonde negers opnamen en wegdroegen, zoals Raffles door de deur, die hij weer behoedzaam op een kier geopend had, tot zijn niet geringe verwondering kon waarnemen.

Hij voelde een lichte druk op zijn schouder en zag Brand naast hem staan.

Behoedzaam sloot hij de deur weder en Brand vroeg fluisterend:

— Wat betekent dat, waar dragen zij die zwarte kerels heen?

— Ik weet het niet, ik zag alleen, dat Nicholson een deur openhield, antwoordde Raffles even zacht.

— Ik weet het, zij zijn zeker in de kamer met de ledikanten! zei eensklaps achter hen de melodieuze, wat eentonige stem van de krankzinnige.

De twee mannen keken elkander aan en Raffles herhaalde verwonderd:

— In de kamer met de ledikanten? Wat meent zij daarmee?

— Zij zijn in die kamer, maar zij zullen er wel niet blijven! hernam Marga-

met een eigenaardig spotlachje, iemand, die er eenmaal is blijft nooit lang in die kamer. De vloer!

— Wat bedoelt zij toch? fluisterde Brand, die het koud over de rug liep, als hij maar keek naar de overgrote, diepe ogen met hun akelige, starende glans.

— Ik weet het evenmin als jij, Charles! Maar er is zeker iets verwonderlijks aan die kamer, dat is zeker! Er zijn twee agenten hier op post gebleven, naar ik zie; Nicholson is ook nog in de vestibule. Er is dus geen sprake van, dat wij langs die kant kunnen ontsnappen, want wij zijn ongewapend en zij zullen ons dadelijk kunnen grijpen, als Nicholson ons tenminste niet zonder enige aarzeling neerschiet. Hij moet natuurlijk vrezen, dat wij onmiddellijk zijn verschrikkelijk geheim zullen verraden.

Even bleef het stil en toen hernam Brand:

— Het is duidelijk, dat de agenten onze cel hebben ontdekt en daar Nicholson er bij moet zijn geweest, zal hij zich afvragen, wat er van ons geworden is.

— Natuurlijk! Maar hij zal er zich wel voor gewacht hebben, de waarheid te zeggen aan de agenten. Die zouden dan het huis grondig hebben onderzocht en als wij gevonden werden, zo moest hij redeneren, dan was het ook uit met zijn afschuwelijke proefneming.

— Dat weet ik nog zo niet! zei Brand op doffe toon, terwijl hij het hoofd schudde. Geen enkele bepaling in de wet verbiedt een geleerde proeven te nemen in zijn eigen huis. Men zou hier alles vernielen, maar hij zou in het leven blijven en korte tijd daarop weer zijn helse proeven hervatten.

— Ik vrees dat je daarin gelijk hebt, Charles.

— Nu zijn zij beneden, klonk plotse-ling weer de eentonige en toch zo door- dringbare stem van het meisje.

— Wat zegt zij toch? zei Brand zacht.

Raffles wendde zich tot de krankzinnige.

nige en vroeg op zijn vriendelijkste toon :

— Wie zijn beneden, lief kind ?

— Wel, Selim en Joseph ! Nu worden zij ook een hoopje as, zoveel als er op een mespunt kan, zegt vader.

Raffles en Brand wendden elkander snel het gelaat toe. Brand was vreselijk verbleekt en zijn stem trilde, toen hij vroeg :

— Zou zij de waarheid spreken ?

— Dat doen krankzinnigen in zulke gevallen altijd, Charles. En ik geloof, dat ik nu de verschrikkelijke waarheid begin te doorzien ! Die negers zijn lastig geworden, zij zouden in staat zijn, in hun stervensuur de waarheid te biechten.

— Hoe kunnen zij dat ? zij zijn stom !

— Maar zij kunnen schrijven ! Zij kunnen hun verklaring op schrift stellen. Misschien ook vrezen zij gestraft te worden, als zij de waarheid over hun meester niet vertellen, nu er eenmaal politie in huis is geweest. Hoe het ook zij, Nicholson moet vrezen, dat zijn twee slaven een tipje van de sluier zullen oplichten en dat is voor hem al meer dan voldoende, zich van hen te ontdoen.

— Maar dat is krankzinnigheid ! De politiemannen hebben zelve die mannen in het vertrek gedragen. Zij moeten toch begrijpen, dat er iets met hen geschied is, als zij ze daar niet terugvinden ?

— Wat hebben zij aan die wetenschap ? Zie je dan niet in, dat geen rechter Nicholson iets zal kunnen doen, als men die twee zwarten nooit weer vindt ? Geen stukje van hun kleding, niet het allerkleinste deeltje van hun geraamte ? Maar een veel verschrikkelijker onheil kan worden aangericht, indien onhandige agenten aan de kranen gaan draaien, wanneer zij er in mochten slagen, het geheime laboratorium te ontdekken, wat ik intussen sterk betwijfel. Dat is niet te vinden als men de weg niet weet.

— Nu glijden ze af naar de kooi des doods ! zei de eentonige stem achter hun rug weer. Nog tien minuten en zij

zijn stof, ach, zulk een klein, bijna onzichtbaar hoopje ! Wilt gij hen zien ? Volg mij dan, ik zal u tonen hoe het in zijn werk gaat. Het gaat o, zo vlug, en het is erg merkwaardig. Gij zult er juist zo van genieten, als ik gedaan heb, ahaha !

Raffles en Brand, dicht naast elkander staande, meenden niet anders of zij zou naar de tweede deur gaan, nu zij zich van de eerste had afgewend, maar in plaats daarvan liep zij met haar slappende, trage schreden regelrecht op de schoorsteen aan en een ogenblik later gingen haar tastende, witte, dunne vingers over het loofwerk van eikenhout, dat ter versiering naast de schoorsteenmantel was aangebracht.

Toen scheen zij met een vinger op een rozenknop van hout te drukken en op hetzelfde ogenblik schoof naast de schoorsteen in het houten beschoot van de muur een smal vak terzijde, dat de weg versperd had tot een nauwe, duistere en lage gang.

Raffles liep achteraan en bemerkte, dat 't houten deurtje vanzelf weer achter hen dichtschroef, zonder het minste gerucht.

Daar het stikdonker was, knipte hij zijn zaklantaarn aan, maar onmiddellijk beval de doordringende stem van de krankzinnige :

— Doof het licht ! Het verschrikt mij. Ik kan niet zoveel licht velen ! Geef mij de hand maar, gij die achter mij loopt.

Raffles knipte onmiddellijk de lamp weer uit en in de diepste duisternis ging het drietal voort, zonder dat er iets gezegd werd, totdat na een twintigtal schreden de stem van het meisje weer klonk :

— Hier is een trap. Wees voorzichtig. Ik zelf kan zweven, ik kan vliegen als een vogel, maar dat kunt gij niet !

Raffles hoorde hoe de voet van Brand naar de eerste trede tastte en toen volgde hij hem.

De treden waren van steen en hij telde er twee en twintig. Zodra zij beneden waren, zagen zij een helder licht schijnsel. Het straalde naar buiten door

de halfopenstaande deur aan het einde van een vrij lange gang.

Het meisje opende die deur nog verder en Raffles merkte tot zijn verwondering, dat zij binnen in het laboratorium stonden, dat dus nog een derde, volstrekt onzichtbare deur moest hebben.

Onmiddellijk waren de blikken der beide mannen gevestigd op de grote, glazen kooi, waarin zij zelve het leven hadden moeten laten.

Zij zagen, dat er iets aan veranderd was.

De voordeur was nu gesloten met een stalen kruk, maar in de achterwand gaapte een vrij brede opening, daar, waar de kooi tegen de betonnen muur rustte.

Twee deuren waren naar binnen opengeklapt en daarachter, zich verliezend in de duisternis, was een tamelijk steile, gladde helling zichtbaar, blinkend als het oppervlak van een vijver en waarschijnlijk van staal gemaakt.

— Daar komen zij! zei het meisje, met een vreemde glimlach.

Inderdaad klonk er een zonderling gerucht, het geluid van stampende voeten, van een dierlijk gebrul en toen kwamen met snelle vaart, ofschoon een der ongelukkigen het onmogelijke deed, zich op die steile helling ergens aan de naakte wanden vast te klampen, de

twee reusachtige negers omlaag glijden tot in de kooi.

Met een enkele sprong was Raffles bij de kleine, voorste deur, draaide het stalen kruk wiel om en rukte de deur naar zich toe.

Een der negers wist zelf naar buiten te strompelen, half gek van ontzetting; Raffles en Brand gingen zelve met doodsverachting de glazen kooi binnen en trokken de andere, zwaargewonde neger naar buiten, waarop zij haastig de voordeur weer sloten.

Bijna op hetzelfde ogenblik en met onweerstaanbare kracht en snelheid sloten zich de twee stalen deuren, beneden aan de gladde helling.

Elkander bij de hand houdend, staarden de beide mannen naar de bovenzijde van de glazen kooi.

— Daar komt de druppel! zei de eentonige stem van de waanzinnige.

Inderdaad, aan het einde van de fijne naald vormde zich reeds het bijna onzichtbare, lichtgroene drupje en het volgende ogenblik viel het.

De neger, die het zag, werd vaalbleek, sloeg zich op de borst en mompelde iets onverstaanbaars, maar het klonk als een vervloeking.

En Raffles zei ernstig:

— Die man moet vernietigd worden, het gaat hier om honderden millioenen levens. Het gaat om het voortbestaan van deze aarde.

HOOFDSTUK VI.

NEGERWRAAK

De neger, die bij kennis was, had zich op de betonnen vloer geworpen, wentelde zich daar heen en weer, greep toen plotseling de enkels van Raffles

en kuste diens voeten, terwijl hij verwarde klanken uitstiet.

— Laat dat! zei Raffles streng. Je hebt ons ook willen doden, je hebt je

duivelse meester geholpen!

De stomme hief zijn verschrikkelijke vuisten, thans gevouwen naar Raffles op, als om hem vergeving af te smeken en wierp zich toen opnieuw voor hem neer, onder het uitstoten van rauwe, ongearticuleerde klanken.

Maar plotseling richtte hij zich op, zijn gelaat kreeg een woeste uitdrukking en hij schudde zijn vuist in de richting van de deur.

Raffles begreep hem maar al te goed. De man had nu zijn vroegere meester wraak gezworen, nu deze zich van hem had willen ontdoen, als van een waar-deloos vodge.

Toen knielde hij voor Raffles neer, boog het hoofd en spreidde zijn geweldige armen ten teken van onderwerping.

Brand, die doodsbleek naar de kooi was blijven staren, zei nu zacht:

— Er is één ding, dat ik volstrekt niet begrijp, Edward. De mens en alles wat hij aan en bij zich heeft, vergaat tot een hoopje stof, al het metaal, de rubber van zijn zolen, de spijkers in zijn schoenen, het hout van zijn potlood, het glas van zijn horloge! Hoe komt het dat dit glas tegenstand biedt.

De neger was plotseling opgestaan en maakte een heftig ontkennend gebaar. Toen stak hij één vinger op.

— Hij bedoelt, Charles dat dit geen glas is, maar een andere doorzichtige stof en dat het de enige is, bestand tegen de inwerking van de Groene Dood, bedenk wel, de enige stof op de wereld!

Nu knikte de neger weer met kracht bevestigend en toonde zijn witte tanden.

Maar Raffles ging voort:

— Wij zullen nu eerst die andere zwarte schavuit eens onderzoeken. Hij is er lelijk aan toe, maar ik moet in mijn kleine lederen tas, gelukkig in een glazen flacon met een glazen stof, een weinig van mijn wonderzalf hebben. Wij zullen ze eens beproeven op deze zwarte sinjeur.

Hij zocht en vond in een klein étui een flacon van fijn geslepen kristal. ontdeed ze van de stop en knielde naast

de zwaargewonde man neer, die daar schijnbaar levenloos op de vloer lag, terwijl Brand behoedzaam het verband losmaakte.

Raffles streek haastig wat van de zalf op de wonde, die aanstonds minder sterk bloedde.

— Zou hij het er bovenop halen? vroeg Brand zacht, neerziende op de gewonde.

— Hij is verbazend taaï, Charles, ik denk wel dat hij het overleven zal.

— Wat doen wij met hem?

— Wij zullen hem voorlopig hier moeten laten, Charles. Dat afglijden langs de helling heeft hem natuurlijk ook geen goed gedaan. Maar een uur rust zal hem heel wat op weg helpen naar de beterschap.

De andere neger, die dit alles gehoord had, maar stil op zijn makker had neergezien, greep nu plotseling de arm van Raffles, wees naar de zoldering, maakte het gebaar van geld tellen, grijsnslachte en gaf toen met zijn verschrikkelijke handen een grote hoeveelheid aan.

— Wat wil hij toch? vroeg Brand verbaasd.

— Het is, dunkt mij, duidelijk genoeg! antwoordde Raffles glimlachend. Hij wil eenvoudig zeggen, dat er hier boven zeer veel geld is in het bezit van zijn meester. Heb ik goed geraden, man?

De neger knikte snel een paar malen bevestigend.

— Jij weet waar het geld is? vroeg Raffles, nog altijd glimlachend.

Weer knikte de neger.

— En je wilt mij wijzen hoe ik het in handen moet krijgen?

Voor de derde maal gaf de neger, door met zijn hoofd te knikken, een bevestigend antwoord en opnieuw vatte hij Raffles bij de pols, als om hem tot spoed aan te manen.

— Wij zullen die uitnodiging niet afslaan, Charles! zei Raffles. Het lijkt mij een goed werk, die wereldverdelger zo veel mogelijk geld af te nemen! Hoe minder hij er van overhoudt, hoe meer hij kwaad hij ook kan stichten.

Vlug wat, vóór hij zich weer naar boven begeeft, al geloof ik niet, dat de agenten hem dat zullen toestaan. Wij zullen onze zwarte gids volgen!

De zwaargewonde neger werd behoedzaam in een hoek van het laboratorium gedragen en vervolgens maakten de beide vrienden zich gereed Selim te volgen, die reeds ongeduldig stond te wachten en die door zijn wraakzucht beter genezen scheen te zijn, dan door alle zalven ter wereld.

Hij stond daar als een zware Maciste, reusachtig, als het beeld der wrake zelf, hoog en dreigend opgericht.

Wat het meisje betreft, zij scheen zich van het gehele voorval niets meer aan te trekken, maar dwaalde rond in de grote zaal. Raffles bemerkte tot zijn verbazing, dat de anders zo woeste, met bloedbelopen ogen van de neger vol tederheid op de krankzinnige rustten, een uitdrukking die men ook ziet in de ogen van een New Foundlander, als hij naar zijn baas opziet.

Een ogenblik zelfs scheen hij nog te aarzelen of hij haar wel alleen zou laten, maar toen, nadat hij zich had overtuigd, dat het arme schepsel lag neergeknield naast zijn bewusteloze maker, opende hij ongeduldig en haastig de deur, thans dezelfde, waardoor de beide gevangenen voor de eerste maal waren weggeleid en ging de zwak verlichte gang in.

Men ging thans echter niet zo ver als die eerste, vreselijke keer, maar de neger duwde halverwege de gang snel tegen een wat uitspringende steen en onmiddellijk schoof met een zacht knarsend geluid, een kleine deur terzijde, waardoor zij, diep bukkend, moesten heengaan.

Nog een paar stappen en zij waren aan de voet van een eikenhouten wenteltrap, die misschien vroeger menigmaal gebruikt was in vergane eeuwen, maar die vergeten en nutteloos geworden was na de modernisering van het huis, toen aan de voorzijde een vestibule, een nieuwe straatdeur en een monumentale trap werden gebouwd.

De trap wentelde niet minder dan

vijf maal om haar eigen spil, alvorens zij uitkwam op een stikdonker portaal. Raffles bemerkte hoe de neger grommend naar iets scheen te zoeken, totdat het plotseling licht werd.

Selim had een lucifer aangestoken en stak daarmee een stompje kaars aan, dat zich eveneens op een plankje, in een oude blaker bevond.

Het was Raffles aanstonds duidelijk, dat de negers deze sluipteg weleens vaker hadden gevolgd.

Hij stond op een smal portaal, heel aan het einde voorzien van een kleine deur, met een ouderwetse knop, zoals men ze al sedert het begin der achttiende eeuw niet meer maakt.

De neger ging voor en opende deze deur zonder enige moeite.

En tot grote verbazing van Raffles stond hij thans in een zeer fraai gemeubeld vertrek. De deur bleek de achterzijde te zijn van een smal, door een kunstenaar beschilderd paneel.

In de kamer zelve echter, was van een kruk niets te bespeuren en waarschijnlijk ging ook deze deur, de zoveelste geheimzinnigheid in dit wonderlijke huis, pas open, als men het geheim van het mechaniek kende.

Het vertrek, waarin de drie mannen zich nu bevonden, was zeer ruim en met een bijna barbaarse weelde ingericht, een weelde, die volstrekt niet strookte met het staalharde meedogenloze karakter van zijn bewoner, of met de droge aard van een geleerde.

Raffles zag onmiddellijk de brandkast, een tamelijk groot meubel, maar van een ouderwetse inrichting, die hem deed glimlachen.

Hij was er al bij toen Brand hem een uitroep van woede en spijt hoorde slaan.

— Wat is er ?? vroeg hij op zachte toon naderbij tredend.

— Wat er is? Wel, al de moeite van deze klimpartij is nutteloos geweest.

— Waarom?

— Omdat de tasch met werktuigen in het laboratorium is achtergebleven. Het is mij een raadsel hoe ik dat heb kunnen vergeten.

— Wil ik naar beneden lopen en de tas gaan halen ? bood Brand aan.

— Het zal wel noodzakelijk zijn.

Raffles had de zin nog niet voltooid, of een schel, duivels lachje deed hem snel omzien.

Arthur Nicholson stond op de drempel van een deur, die naar een aangrenzend vertrek voerde.

Hij had een zware browning in zijn rechtervuist en keek zwijgend beurte- lings van de een naar de ander, maar tenslotte bleef zijn blik vol giftige haat rusten op de neger, die daar in gebukte houding stond, als een panter gereed voor de sprong.

— Je bent het dus ontkomen, jij zwart beest en deze mannen hebben je ge- red ? begon Nicholson, honend. En nu hebben jullie het op mijn geld voorzien ? Nu, jij zult het eerst vallen, jij zwarte hond !

De geleerde hief langzaam zijn brow- ning op, aanlegend op de neger, maar tot schieten kwam hij niet, want Brand, die half achter de reus verscholen stond, had een lichte, vergulde stoel gegrepen, en deze met alle kracht, waarover hij beschikte, naar de man geworpen, die met zulke ontzettende plannen door het leven ging.

Nicholson wankelde even, toen de stoel hem tegen de benen trof en dat werd zijn verderf.

Met twee katachtige sprongen en onder het slaken van een dierlijk gebrul was Selim bij hem, ontwroeg hem met een enkele greep het wapen en greep Nicholson met beide handen bij de strot.

Raffles had zich haastig op de brow- ning geworpen en zei nu streng tot de neger:

— Laat hem nu los, Selim. Hij is nu machteloos!

Maar Selim liet een soort blaffend gelach horen, wendde zich om, zag Raffles met de browning en wierp Ni- cholson als een kat, die met een muis speelt, in de aangrenzende kamer, waarop hij hem naidde en zich boven-

op hem wierp.

Hij rukte hem weer van de grond op en smeed hem met verschrikkelijke kracht in een hoek.

Dat was het laatste wat Brand en Raffles van de krankzinnige wereldver- delger zagen, want Selim had met zijn voet en zonder zelfs achter zich te kij- ken, de deur dichtgesmeten.

Waarschijnlijk was de reus bang, dat men hem zijn prooi zou ontrukken.

Brand snelde op de deur toe; zij was in het slot gevallen.

Beiden beukten met hunne vuisten op het paneel en de klank zei hun, dat zij zich vruchteloos afmatten, het hout van het paneel was zeker een duim dik.

In het aangrenzend vertrek klonk in- tussen het luide geraas van meubelen, die omvallen en krakend versplinteren, het rinkelend stukvallen van glaswerk en de schorre keelklanken van de stom- me neger, die als een gevaarlijke dui- vel scheen te keer te gaan, want nu en dan hoorde men een doffe smak, waar- van de vloer dreunde.

De twee mannen keken elkander met bleke gezichten aan, en zonder zelfs elkaar behoeven te waarschuwen, wier- pen zij zich met hun volle gewicht op de deur, die kraakte maar die zich niet begaf.

Plotseling werd het daarbinnen zeer stil.

Raffles trachte door het sleutelgat te kijken. Hij zag de neger op de rug, een zwarte, zeer brede rug, die glom van het zweet.

Hij wilde reeds zijn browning leeg- schieten op het slot, teneinde het aldus te vernielen, toen de deur eensklaps geopend werd en Selim zichtbaar werd in zijn volle lengte en met een uitdruk- king van helse zegepraal op zijn brede tronie.

Met de rechterhand sleurde hij iets met zich mee, dat er uitzag als een ge- broken lededop. De kleren hingen in flarden om een mager, geel lichaam. Het gelaat was niet te zien, want het was naar de bodem gekeerd, daar de

verschrikkelijke neger zijn slachtoffer in de nek had gevat.

— Laat hem los, Selim! beval Raffles nogmaals. Misschien...

Verder kon Raffles niet gaan, want op dat ogenblik deed een verschrikkelijke losbarsting het gehele huis tot op zijn grondvesten trillen.

HOOFDSTUK VII

EEN KONINKLIJK GEBAAAR

Selim liet onmiddellijk de onherkenbare vod vallen, die hij met zich meesleepte en rende onder het slaken van onverstaanbare klanken naar het paneel, dat geopend was gebleven.

Raffles en Brand verloren geen tijd, maar volgden hem op de voet.

Zij begrepen, dat er daar beneden iets zeer ernstig geschied moest zijn, waarschijnlijk had de ontploffing plaats in het laboratorium.

Zo snel zij maar konden, liepen zij de wenteltrap af, die hier en daar bedenkelijk kraakte.

Selim liep zo snel, dat het leek, of een duivel hem voortjoeg en Raffles begreep aanstonds, dat hij bevreesd was voor het leven van zijn makker en voor de ongelukkige krankzinnige, die daar misschien in het laboratorium was opgesloten, zonder kans om te ontsnappen.

— Wat kan er gebeurd zijn? riep Brand, hijgend onder het voortsnellen.

— Ik vind maar één verklaring! Misschien heeft het ongelukkige meisje in haar waanzin een of andere hefboom verzet, die ten doel had, ingeval van een plotselinge overval, niet algen het

laboratorium, maar het gehele huis te doen instorten.

Selim stond al voor de smalle deur en hier deed zich de eerste hinderpaal voor.

Ten gevolge van een gedeeltelijke instorting, zat de deur onwrikbaar vastgeklemd.

Woedend trapte Selim tegen 't hout, totdat het tenslotte, nadat hij zijn voeten ten bloede verwond had, voor zijn krachtsinspanning bezweek.

Met grote moeite wrong de reus zijn zwaar lichaam door de nauwe opening, de splinters niet achtend en baande aldus de weg voor Raffles en Brand, die hem nu gemakkelijk konden volgen.

De gang was gedeeltelijk versperd door de balken, die de zoldering droegen en omlaag waren gestort.

Maar de reus scheen over bovenmenselijke krachten te beschikken, wierp de zwaarste balken met geweld terzijde, alsof het zwavelstokken waren en bereikte tenslotte de deur naar het laboratorium, of wat vroeger een deur was geweest, want er hing nog slechts een enkel stukje staal aan een der scharnieren.

Het laboratorium bood een aanblik van de vreselijkste verwoesting. Er hing een soort van blauwe nevel, die zeer prikkelend en pijnlijk op de slijmvliezen werkte en de ogen deed tranen.

Alle toestellen en instrumenten waren vernield.

Bij het licht van het stompje kaars, dat Brand in het langslopen bijna instinctmatig in zijn zak had gestoken, zagen zij dat overal de elektrische draden van de zoldering neerhingen, dat de koolen van de geheimzinnige, op glasgelijkende stof verbrijzeld waren en dat de zoldering voor een groot gedeelte omlaag was gestort.

De bodem was als bezaaid met scherpen van vernielde distilleerkolven en retorten, maar Selim stoorde zich hier niet aan en liep op zijn blote voeten, onder het maken van wanhopige gebaren, door de grote ruimte, alsof hij iets zocht, terwijl Brand zo vlug hij kon volgde, met het stompje kaars boven zijn hoofd geheven.

— Wij moeten hier weg! schreeuwde Raffles plotseling. Genoeg gruwelen, genoeg bloed! Wij kunnen hier slechts lijken vinden!

— Wij kunnen niet weg vóór dat wij ons overtuigd hebben, dat die twee ongelukkigen werkelijk dood zijn, Edward! riep Brand terug.

Maar zwijg zwegen plotseling, want Selim had zich met een gebaar van smart in een hoek neergeworpen en begon met wilde rukken balken te verwijderen, op gevaar af nog meer instortingen te veroorzaken, totdat Raffles naast hem kwam staan en op koele harde toon zei:

— Laat dat Selim! Door je al te woeste ijver, zou je haar kunnen doden!

— Marga? Leeft zij dan? schreeuwde Brand.

— Zij leeft, Charles, als door een wonder! gaf Raffles ten antwoord. Zij ligt daar op een stapel balken, een zware machine is tot vlak naast haar geschoven en daarop is een balk van drie decimeter dikte neergestort, die al het ove-

rige heeft opgevangen en als een veilig dak boven haar vormde! Maar Joseph is verpletterd! Kom naderbij met je kaars! Selim, help mij, maar wees voorzichtig.

Terwijl Brand zo dicht mogelijk naderbij kwam met het stompje kaars, nauwelijks nog een centimeter hoog, klommen Raffles en Selim, met de grootste behoedzaamheid op de stapel balken en puin en wisten met alle krachtinspanning de zware balk wat op zijde te trekken. Niet zodra was het tengerere lichaam van het bewusteloze meisje vrijgemaakt, of de reus nam haar behoedzaam op, met onbegrijpelijke tederheid en zorg en droeg haar naar een veiliger plek, niet ver van de stalen deur, die door de ontploffing half uit haar voegen was gerukt.

Raffles knielde naast Marga neer, onderzocht haar vlug en bemerkte dat zij nergens gekwetst was en waarschijnlijk alleen door de hevige luchtdruk een eind was weggeslingerd van de plek waar zij zich bevond.

Na enige ogenblikken sloeg zij de ogen op; het licht van de kaars speelde er in en Brand zag hoe zij met de grootste verbazing eerst hem, toen Raffles en tenslotte de neger aankeek.

Zij maakte een onbestemd gebaar, poogde overeind te komen, streek zich met de hand over het blanke voorhoofd en stamelde toen heel zacht:

— Wat was dat? Wat is er met mij gebeurd? Waar ben ik hier? Ik ken jullie niet!

— Houdt de kaars eens wat lager, Charles, beval Raffles zacht.

Brand gehoorzaamde.

Toen zei Raffles bijna plechtig:

— U bent heel ziek geweest, mejufvrouw Nicholson, maar nu bent u, naar ik bijna zeker weet, genezen. Er heeft een vreselijke ontploffing plaats gehad in het huis van uw vader. Herinnert u zich dat?

— Ik herinner mij niets! antwoordde Marga, met klagende stem. Ik heb een

vreselijke dorst, ik voel mij zo duizelig, ik...

En toen viel zij opnieuw in zwijm.

— Vrees niets, Selim, zei Raffles geruststellend, toen de neger een gebaar van angst maakte. Je jonge meesteres is niet langer krankzinnig meer! Deze verschrikkelijke schok, misschien ook de angst, hebben haar genezen.

Als een moeder haar kind, zo nam de neger het bewusteloze meisje van de betonnen vloer op en droeg haar behoedzaam voort, door de opening van de stalen deur en zo naar de plek, waar het gat in de vermolmde vloer gaapte.

— Til mij het eerst door de opening, Selim, zei Raffles zacht. En steek mij dan je jonge meesteres toe.

De neger legde het meisje weer uit zijn armen, vatte Raffles om het middel en hief hem zonder de minste inspanning op.

Zodra Raffles op een stevige plek van de vloer stond, nam hij het meisje van de neger over, die tenslotte Brand door het gat stak.

— Nu jijzelf, Selim, zei Raffles. Kun je je optrekken aan de randen van het gat?

Maar de neger bleef beneden staan, schudde langzaam het hoofd, maakte 'n weigerend gebaar, wierp een blik op Marga en draaide toen zich zwiingend om.

— Wat is dat? Wil hij niet met ons meegaan? vroeg Brand verbaasd.

— Neen Charles, en ik geloof dat ik zijn beweegredenen begrijp! Hij heeft haar vader vermoord en nu zij haar verstand heeft teruggekregen, zal zij, zo vreest hij, hem daarom haten. Dat zal hij niet kunnen verdragen. Hij wil...

Een doffe, dreunende slag deed hem ophouden.

Hij bukte zich haastig over de opening, lichtte met de kaars in de kelder, kwam langzaam overeind en zei op zachte toon:

— Misschien is dit nog wel de beste oplossing. De stalen deur, als door een

wonder overeind gebleven, is omgevalen en heeft de neger onder haar gewicht verpletterd. De aardse rechter zal hem dus niet meer kunnen straffen. Laat ons vlug gaan!

De twee mannen droegen Marga haastig door dezelfde deur, waardoor zij de vorige avond het huis van Lockhead waren binnengedrongen, in de tuin. Daar legden zij haar neer op een bank in een goed beschut prieel. De dag begon aan te breken. Over een kwartier zou het licht zijn.

Vlug klauterden zij over de tuinmuur en Raffles trad de eerste de beste nachtgarage binnen en waarschuwde de politie per telefoon, zowel als een dicht bijzijnd ziekenhuis, met de wetenschap dat binnen tien minuten Marga Nicholson zou worden gevonden en vervoerd.

— — —

Drie dagen later, liet zich, omstreeks elf uur in de ochtend een heer aandienen in het pension, waar Marga na haar ontslag uit het ziekenhuis, waar zij slechts een enkele dag had behoeven te vertoeven, haar intrek had genomen.

Niet zonder verwondering ontving 't meisje, dat nog bleek was en zwak, die vroege bezoeker, wiens naam haar geheel onbekend was.

Zij sloeg een blik op het visitekaartje en vroeg verbaasd, naar een stoel wijzend.

— Ik geloof niet, dat ik de naam Dixon ken, het is misschien wel mogelijk, dat vroeger... ik ben erg ziek geweest.

— Juist daarom kwam ik u opzoeken, miss Marga, zei de bezoeker, ernstig. Ik heb u in uw ziekte gekend. Drie dagen geleden was ik in het huis van uw vader. Ik weet ook waarom gij ziek zijt geworden!

— Laat ons niet met woorden spelen, mijnheer. Ik ben nu sterk genoeg om het te kunnen dragen. Ik was gek en ik ben krankzinnig geworden uit afschuw over, zekere voornemens van mijn

rampzalige vader. Dat is de waarheid. Helaas, gij kunt het trouwens reeds in alle bladen lezen.

— Dat heb ik gedaan, miss Marga, hernam de bezoeker rustig. Maar die bladen hebben lang niet alles kunnen melden. Geen van allen benaderen zij de waarheid! Maar ik ken ze. Een vriend en ik waren drie nachten geleden in uw vaders huis. Wij waren daar op onwettige wijze binnengedrongen, Miss Marga. Dat gat in de vloer van Lockhead's huis, waarvan gij gelezen hebt, dat hadden wij veroorzaakt. Uw vader sloot ons op en wilde ons doden! Wij zijn ontsnapt op een zeer wonderbaarlijke wijze. Gij hebt daar een groot deel toe bijgedragen, miss Marga. Maar u hebt nog meer gedaan. U hebt mij, niet wetende wat gij afstond een snoer zeer kostbare diamanten geschonken, hier is het. Ik kom het u terugbrengen. Ik ben een man, die misstanden in de maatschappij denkt te verbeteren, die daartoe zeer veel geld nodig heeft en die dat geld pleegt te nemen! Ik ben John Raffles. U hebt mij dat snoer diamanten gegeven in een toestand van geestelijke bewusteloosheid. Ik kan het

denkbeeld niet verdragen, dat ik die diamanten heb gekregen uit de hand van... een zieke. Gij zijt nu gezond, ik dank daar de hemel voor en hier is uw snoer.

Marga was heel langzaam van haar stoel opgestaan en keek Raffles doordringend aan.

Zij was alleen maar wat bleker geworden, maar volmaakt kalm.

En rustig was haar stem, toen zij sprak:

— Ik kan geen rechter over u zijn, mijnheer. Want ik weet, dat een onbekende man mij gered heeft uit het laboratorium met zijn verstikkende gasen. En die man waart gij. Behoudt dat snoer diamanten. Doe ermee wat gij wilt. Ik heb er geen behoefte meer aan. Ik heb een weinig geld van moederszijde geërfd en dat is ruimschoots voldoende, want ik heb het besluit genomen ziekenverpleegster te worden. Misschien kan ik op die wijze iets delgen van de verschrikkelijke schuld, die mijn vader op zich had geladen. Vaarwel, mijnheer. Ik geloof niet, dat wij elkander ook maar iets te verwijten hebben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Jacht op Fortuin

